

SPB
LIGHT

NOVEL

2

บทสรุป คับจอกมาร

I am the EX-DEMON KING

ผมนะหรือคือ
อดีตจอมมาร

Story : V. Rondell

Bell 1

ชมรมลับ คลับจอมมาร I

- How to Train Your Demon King -

นิทานเรื่องจอมมารและผู้กล้า เริ่มต้นขึ้นเหมือนๆ กัน ด้วยการประกาศศักดาของจอมมารผู้โหดชั่ว กัดซี่ข่มเหงแผ่ขยายอำนาจไปทั่วสารทิศ ไม่ว่าเผ่าพันธุ์ใดต่างตัวสั่นงันกด้วยความหวาดกลัว จนกระทั่งความอดทนมาถึงขีดสุด เหล่าผู้กล้าก็ถือกำเนิดขึ้น

รวมตัวกันจากหนึ่งคน เป็นสองคน สามคน สี่คน หรือมากกว่านั้น เก็บเกี่ยวประสบการณ์ สร้างมิตรภาพ แล้วตรงไปยังเป้าหมายสุดท้ายคือ ปราบราชามาร

แต่คุณคิดว่ายังไงล่ะ ถ้าตอนจบมันออกมาไม่สวย ถ้าไม่มีใครล้มจอมมารได้เลย มีแต่คนตายเปล่าครั้งแล้วครั้งเล่า จนสุดท้ายก็ไม่มีผู้กล้าอีกเลย

แย่ใช่ไหมล่ะครับ

แล้วก็อย่างที่ทุกคนรู้กันหมดแล้ว ราชามารผู้โหดชั่วในที่สุดก็ถูกทรยศและล้มล้างโดยราชาองค์ใหม่ ทรราชไร้พ่ายในที่ที่สุดก็พ่ายแพ้เพราะคนใกล้ตัว ตายอย่างทรมาน และถูกสาปให้ไร้พลังอยู่กับดวงซวยไปตลอดชีวิต แม้จะกำเนิดใหม่ก็แทบ

มองไม่เห็นความหวังจะฟื้นอำนาจกลับมาได้

ทุกอย่างคงเป็นแค่นิทานสนุกๆ ถ้าบังเอิญว่ามันไม่ใช่
เรื่องของผมเอง

ผมคือ เซลริค เรมิ่งตัน ร่างกลับชาติมาเกิดของจอม
มาร หมายเลขสามสิบห้า

ตั้งสามสิบห้าชาติในรอบสามร้อยกว่าปีนิดๆ โรส เพื่อน
สนิทตั้งแต่สมัยเด็กของผม ที่มีญาณหยั่งรู้อยืนยันว่าตัวเลขนั้น
ถูกต้อง และผมอาจจะได้ความทรงจำของชาติก่อนๆ กลับมา
ทีละหน่อย

ที่จริงแล้ว...

ผมไม่อยากได้อะ

มันก็คงจำเป็นสำหรับการใช้พลังที่มีในปัจจุบัน บังเอิญ
ไม่มีโรงเรียนสอนจอมมาร ไม่อย่างนั้นผมเป็นได้ถูกส่งไป
เรียนแน่ แม้ไม่อยากได้ความทรงจำก็คงต้องทำใจรับเอาไว้

ผมไม่รังเกียจเรื่องอื่นหรอก แต่ไม่ค่อยอยากรู้ว่าชาติ
ก่อนๆ ตายยังไงมาบ้างเท่านั้นเอง

ถึงจะบอกว่าไม่ค่อยอยากรู้ แต่ทุกอย่างมันดันได้รับการ
บันทึกอย่างดีไว้ในตำราประวัติศาสตร์มาตรฐานทุกเล่ม แม้แต่
เด็กห้าขวบยังรู้เลย

เมื่อเร็วๆ นี้ หลังวันเกิดปีที่สิบเจ็ด มีอะไรหลายๆ อย่าง
เกิดขึ้นมากมายจนผมหัวหมุน

ตั้งแต่ได้พบเงาของตัวเอง ได้จับผู้หญิงที่ผมแอบชอบ
เพื่อปลดผนึกพลังจอมมาร (ให้ตายเถอะ ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือ)
ได้เล่นบทปู้ช่วยเพื่อนร่วมห้อง ถึงจะลงท้ายไม่เป็นท่า แต่ก็
ถือว่าสำเร็จ

ผมได้ติดแหง็กอยู่ในกระท่อมกลางหิมะ และค้นพบว่าเพื่อนร่วมสถาบันที่เดินสวนกันไปมาตั้งแต่ปีที่แล้ว แม้แต่รูมเมตของผมเองก็เป็นอมมนุษย์...

เราต่อสู้กับแม่মনักรล่าอมมนุษย์ ซึ่งเกือบทำให้เพื่อนๆ ของผมตาย ผมใช้เลือดของผมรักษาพวกเขาตามที่โรสแนะนำ โดยไม่รู้ว่าจะสุดท้ายจะกลายเป็นการผูกมัดให้พวกเขาเลือกที่จะรับใช้ผม หรือจะตาย

ทุกคนมีเหตุผลของตัวเอง แต่ละคนเลือกที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

ตอนนี้ผมเลยกลายเป็นจอมมาร (ฝึกหัด) ปีกเดียว ที่มีลูกน้อง (?) ถึงเก้าคน

ดาร์กเอลฟ์ อีฟริท มนุษย์หมาป่า เดรียอาด ปีศาจหิมะ แวมไพร์ อันเดด ไนต์แมร์ และแม่มด

แต่ถึงจะบอกว่ามีลูกน้อง ผมกลับรู้สึกว่ามันกลับกันนิดๆ มากกว่า น่าจะเป็นผมนี่แหละที่เหมือนเป็นลูกไล่ชาวบ้านเขา

ก็ผมคือ เซลริค เรมิงตัน ตัวเปี้ยกจอมห่วยประจำรุ่น นอกจากปีกที่เพิ่งงอกขึ้นมาใหม่ ผมยังหาความยิ่งใหญ่ที่จะเป็นจอมมารสุดโหดไม่เจอเลย

การทัศนศึกษาที่หุบเขาสี่ฤดูจบลงแล้ว ผลสรุปกิจกรรม
แรลลีสี่ฤดูทำให้อัสราเอลอารมณ์บูดไปเลย ขณะที่เรนฟอรัดยังยิ้มแฉ่งได้เต็มที่

กลุ่มสีน้ำเงินที่ขาดสมาชิกไปถึงสามคนร่วงลงไปอยู่ลำดับที่ห้าของตาราง แต่กลุ่มสีแดงของเรนฟอร์ดและซิโตรเน-

ล่ากลับได้แรงฮึดของสมาชิกที่เหลือว่าลำดับที่สองมาครองสำเร็จอย่างน่าชื่นชม

แม้จะหวาดๆ กับอาการโทสะทำพิษของท่านประธาน แต่ถึงอย่างไรมนุษย์หมาป่าตนนี้ก็ยังเก็บอารมณ์ได้ดีเกินคาด และปิดกิจกรรมทัศนศึกษาได้อย่างงดงามไม่เสียชื่อประธานนักเรียนฟอร์นเบิร์ก

ตอนนี้เรากลับโรงเรียนมาได้สองวัน เป็นสองวันที่แสนปกติ แต่กิจกรรมประจำวันเปลี่ยนไปเล็กน้อย เมื่อมีคนมาร่วมโต๊ะอาหารกลางวันข้างสวนหลังโรงเรียนเพิ่มขึ้นผิดหูผิดตา

ผมกลืนน้ำลายพลางมองไล่ไปหน้าทั้งเก้ารอบโต๊ะ และแลเลยออกยังผู้คนที่เดินผ่านไปมาพร้อมมองโต๊ะของเรา สายตาเปี่ยมความสงสัยพุ่งตรงมาที่นี้เป็นตาเดียว

หลายคนเริ่มซุบซิบถึงการรวมตัวที่แปลกประหลาดจนไม่น่าเกิดขึ้นได้

ข้าประจำอย่างผมกับโรเซเลียไม่นับ แต่ผู้มาใหม่ที่เหลือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง...

“อย่ามายุ่งกับหมูทอดของฉันได้ไหม ไอ้หัวแดงต่ำชั้น” ประธานนักเรียน อัสราเอล เฟนเรีย เออร์ซิล่า เอาส้อมปัดมือ ประธานกรรมการรักษาระเบียบ เรนฟอร์ด คาวาเลียร์

อีกฝ่ายฉุนจนเลือดขึ้นหน้า และจิ้มหมูซุบแบ่งทอดฟรีเมียมของท่านประธานนักเรียนเคี้ยวหงับๆ อย่างไม่สนใจ

“ฉันจะกิน นายจะทำไม เอาหัวหอมทอดฉันไปสิ ยกให้”

“ฉันกินหัวหอมไม่ได้” อัสราเอลขมวดคิ้ว

“ผมยกให้” เฟรย์ มอร์เฟียส หนุ่มหล่อสุดป๊อป ไนต์-แมร์ในร่างมนุษย์ จัดการยุดิศักดิ์ตรงหน้าโดยการยกหมูทอด

ส่วนของตัวเองให้อัซราเอล เขาหันไปทางเรนฟอร์ดพร้อมเอ่ย
ยิ้มๆ ว่า

“พวกมนุษย์หมาป่ากินหัวหอม ช็อกโกแลต แล้วก็พวก
ยาแอสไพรินไม่ได้นะครับ”

อะ...ความรู้ใหม่แฮะ ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน

“หือ? จริงดิ” เรนฟอร์ดตาโตอย่างสนใจ

เทลก้า อันเด็ดสาวที่ไม่กินอะไรเลยนอกจากกาแฟเย็น
ดูตกกาแฟจิบจากถ้วยไซซ์บิก พลังอธิบายอย่างสมเป็นอดีต
นักปราบปีศาจว่า

“ไม่เคยได้ยินหรอกว่า หัวหอมเป็นพิษกับสัตว์ตระกูล
สุนัขนะ ถึงตายเลยนะ ช็อกโกแลต แอสไพริน แล้วก็พวก
กาแฟนั้นก็กระตุ้นการเต้นของหัวใจมากเกินไป กินเยอะก็
หัวใจวายตายได้เหมือนกัน”

“จริงเหอ แยะแฮะ นายกินช็อกโกแลตไม่ได้ น่าสมเพช
วะ” เรนฟอร์ดมองอัซราเอลด้วยสายตาสงสารเต็มประดา
เรนฟอร์ดชอบของหวานนี่นะ กินช็อกโกแลตไม่ได้นี่คงเหมือน
วันสิ้นโลกเลย ผมเห็นเขาเลิกคิ้วเมื่อสายตาเบนไปทางเอรู-
เทียที่กำลังดื่มน้ำมะเชือกเทศและกินขนมปังกระเทียมอบเนย
อย่างไม่อณาทรร้อนใจ

“แวมไพร์กินกระเทียมได้ด้วยเหอ” เรนฟอร์ดถาม
อย่างประหลาดใจ

เอรูเทียพยักหน้า

“ได้สิครับ หลายคนเกลียดกลิ่นแรงๆ แต่ผมว่าอร่อยดี
เดี๋ยวค่อยเคี้ยวหมากฝรั่งดับกลิ่นเอาทีหลังก็ได้”

มีแวมไพร์แบบนี้ด้วยแฮะ...แบบนี้ก็แสดงว่าเชื่อตำรา

มากไม่ได้แล้วสินะ ผมคิดในใจแล้วส่งพูดดึงให้โรสด้วยหนึ่ง
ก่อนคู่กัดจะเปิดศึกอีกรอบ เคย์เลน อัลบานัส ก็เดิน
เข้ามาร่วมโต๊ะพร้อมชิโตรเนล่า พาร์เรียน ปีศาจหิมะหอบลัง
ใส่ไอศกรีมรสผลไม้เขตร้อนมาด้วย หวังว่าคงมีรสอ่อนผสม
มะนาวจะได้ขอมากินสักแท่ง ส่วนคุณหมอดัวถือเครื่องดื่ม
ผสมคลอโรฟิลล์ถ้วยใหญ่มา ผมเคยขอชิมครั้งหนึ่งแล้ว
ปรากฏว่ารู้สึกเหมือนกำลังกินน้ำคั้นจากใบไม้ เหม็นเขียว
หน่อยๆ ไม่ชอบเลย

เพราะเป็นอมมนุษย์ แต่ละคนเลยมีความต้องการพิเศษ
กันละมั้ง...

ผมกินพูดดึงถ้วยสุดท้ายเสร็จแล้ว เห็นทุกคนใกล้กิน
อาหารของตัวเองเสร็จเหมือนกัน ผมเลยถามสิ่งที่สงสัยมาแต่
แรกเริ่มกินอาหารว่า

“เอ่อ...แล้วทำไมทุกคนต้องมากินข้าวรวมกันตรงนี้ด้วย
ล่ะ”

คนที่เดินผ่านไปผ่านมาก็มองกันพริบ ว่าบุคคลที่โดดเด่น
เต๋าจำนวนมากมายนั่งชุมนุมกับรอบโต๊ะประจำของจอมห่วย
ประจำรุ่นอย่างผมทำไม

เรนฟอร์ดเคียวเอแคลร์ช็อกโกแลตหยับๆ พลังพูดว่า
“ไม่ได้หรอก”

“ก็ต้ออก” เคย์เลนส่งเสริม

อัสราเอลยกกาแฟขึ้นดื่มแล้วบอกว่า “ก็เป็นเรื่อง
ถูกต้องแล้วนี่ ถ้านายเป็นอะไรไปจะลำบากกันหมด”

เอรูเทียยิ้มบางๆ “เจ้านายอยู่ไหน ผมก็อยู่ที่นั่นแหละ”

เทลก้าคว่ำแขนแวมไพร์หนุ่มหมัด พลังสนับสนุนว่า

“คึกคักดีออก”

ชิโตรเนลล่าพยักหน้าเห็นด้วย ไอรินแค้นมองไปทางอื่น ด้วยสายตาอ่านได้ว่า มันช่วยไม่ได้สินะ ขณะที่เฟรย์เอย์ยิ้มๆ ว่า “อยู่กับคุณน่าจะสนุกออกครับ”

“สรุปว่าในเมื่อพวกเขาเต็มใจก็อย่าปฏิเสธเลยนะ” โรสยิ้มสวย แต่ผมยิ้มไม่ออกแฮะ มันเด่นไปละมั้ง ถูกห้อมล้อมด้วยบรรดานักเรียนที่โดดเด่นขนาดนี้ แบบนี้คนจะไม่สงสัยเอาเหรือ

ผมไม่มีโอกาสถามอะไรมากนักเมื่ออยู่ๆ เรนฟอร์ดก็เอามือคล้องรอบคอผมแล้วลากพริตๆ อย่างแทบไม่ต้องใช้แรงเข้าไปในห้องโถง

“นี่นะ เซลริค ในที่สุดก็ผ่านแล้วละ” เขาเอย์ยิ้มแยมหา?

“อะไรผ่านเหรือ เรนฟอร์ด...”

ดวงตาสีอำพันของเรนฟอร์ดทอแวแปลกใจนิดๆ

“ก็เรื่องที่คุยกันเมื่อวันก่อนไง ตอนกินข้าวเย็นด้วยกันนะ”

“หา?” เรื่องอะไรหว่า

โรสมองผมแล้วบอกสั้นๆ ว่า “เรื่องชมรมไง”

ชมรม...

ความทรงจำเกี่ยวกับบทสนทนาสั้นๆ เมื่อวันก่อนแวบเข้ามาในสมองผมทันที

เรากำลังคุยอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องบนภูเขาหิมะ และพอมดที่ก่อเรื่องโจมตีเรือบินของพวกเราระหว่างทัศนศึกษา ตอนนั้นอยู่ๆ เรนฟอร์ดก็เสนอขึ้นมามาว่า

“เรามาตั้งชมรมกันเถอะ นายสนใจไหมเชลริค”

ตอนนั้นผมดีใจตอบตกลงด้วยอารมณ์ดีใจ เพราะไม่เคยมีใครชวนผมเข้าชมรมมาก่อน ดวงกุดสุดยอดของผมเป็นที่รำลือจนทุกชมรมส่ายหน้าไม่ยอมรับ กลัวชมรมล่มจม

เพราะดีใจมากนั้นแหละ สุดท้ายก็เลยเซ็นชื่อลงเอกสารไป

จะว่าไป นั้นมันเอกสารอะไรนะ...

แต่ว่าตอนนั้นโรสก็สนับสนุนให้ผมเซ็นนะ บอกออกมาเองด้วยซ้ำว่า “เฮสิ เป็นความคิดที่ไม่เลวเลย”

ผมเริ่มสังหรณ์ร้ายขึ้นมากะทันหัน และเริ่มรู้สึกว่ามันจะสายไปเสียแล้ว

“นี่ไง” เรนฟอร์ดยิ้มกว้างพลางลากผมเดินนำขบวนที่เหลือไปยังป้ายประกาศใหญ่ในห้องโถงอย่างภาคภูมิใจ

ทุกคนครับ...

ตอนนี้ผมช็อกเสียใจแล้วที่ไม่อ่านให้ดีๆ ก่อน มาเห็นตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว เมื่อบนกระดานประกาศข่าวกิจกรรมนักเรียน มีโปสเตอร์เบื้อร่อประกาศชื่อชมรมใหม่แกะกล่อง

ชมรมวิจัยจอมมาร

รายชื่อสมาชิกกลุ่มแรกเรียงกันลงมาอย่างเป็นระเบียบ

เรนฟอร์ด อัคราเอล และโรเซเลียที่มีตำแหน่งในหน่วยงานของวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กอยู่แล้ว มีชื่อในฐานะสมาชิกพิเศษ ขณะที่ชื่อที่เหลือเรียงกันยาวเป็นดั่งปลงมาข้างล่างจนครบทุกคน

ไม่มีชื่อผมอยู่ในฐานะสมาชิก

แต่มีชื่อในฐานะประธานชมรม!

“ด...เดี๋ยว นี่มันอะไรกันเนี่ย!” ผมร้องเสียงหลง แม้รู้
อยู่ในใจว่ามันสายไปเสียแล้ว

เรนฟอร์ดหัวเราะหึๆ แล้วยกมือกอดอกอย่างภูมิใจ “ชื่อ
จริงๆ ของเราคือ ชมรมลับ คลับจอมมาร”

“ยินดีด้วยนะท่านประธาน” ทุกคนประสานเสียงราวกับ
รู้กันมาล่วงหน้า

ผมหันไปหาโรสและอ้าปากค้างเมื่อเห็นเธอยกมือปรบ
เบาๆ ริมฝีปากยิ้มยิ้มสวย

“ยินดีด้วยนะเชลริค”

หัวผมปวดจี๊ดขึ้นมาทันที

เอาแล้วไง เป็นจอมมารยังไม่พอ ต้องพ่วงท้ายตำแหน่ง
ประธานชมรมเข้าไปอีก!

ผมจะไม่เซ็นเอกสารสุมสุมหัวอีกแล้วครับ สาบาน
ตลอดชีวิตเลย

“ชมรมวิจัยจอมมาร”

ชมรมหน้าใหม่ที่รวบรวมสมาชิกหัวกะทิของแต่ละสาขา
มาร่วมกันทำงานศึกษาวิจัยพฤติกรรม ความสามารถต่างๆ
ของจอมมารตั้งแต่อดีตจวบจนถึงปัจจุบัน ทั้งด้านเวทมนตร์
และอื่นๆ รวมถึงศึกษาโครงสร้างลักษณะสังคมของเผ่าปีศาจ
เพื่อนำไปสู่การรับมือที่ถูกต้องในอนาคต

ที่จริงก็แค่เหตุผลบังหน้าสวยๆ ที่อัสราเอลใช้วาทศิลป์
นักการเมืองแต่งปกปิดจุดประสงค์ที่แท้จริง ซึ่งอธิบายไว้
หลังฉากเมื่อวานนี้

ชมรม (วิจัย) จอมมาร มีไว้เพื่อศึกษาความสามารถ

และการใช้งานของพลังจอมมารตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งด้านเวทมนตร์และด้านอื่นๆ แน่แน่นอนว่าไม่ละทิ้งบริบททางสังคมของเผ่าปีศาจ แต่จุดหมายปลายทางคือ...

การฝึกเชลริค เรมิ่งตัน ให้เหมาะสมจะเป็นจอมมาร และเจ้านายที่คู่ควรของมนุษย์เก่าตน

“ถ้ายังป้อแป้แบบนี้ มีหวังตายก่อนแน่นอนครับ” อัชราเอลวิจารณ์อย่างไม่รักษาน้ำใจไว้เช่นนั้น

เชลริคย่นจมูกระหว่างนั่งอ่านโผยที่อัชราเอลยัดเยียดมาให้ เขากำกระดาษาเสียงกรือบแกร็บด้วยความประหม่า และนึกสังเวชตัวเองว่าทำไมหนอทำไมจึงต้องมานั่งเตรียมตัวพูดในหอประชุมใหญ่แบบนี้ด้วย

หากจะโทษใคร ก็คงไม่พ้นเรนฟอร์ดกับอัชราเอล แม้จะดีใจที่สองคนนั้นตั้งชมรมเพื่อช่วยเหลือเขา แต่การตั้งเขาเป็นประธานชมรมนั้นจะดีหรือ

“เกิดออกไปยืนพูดแล้วคานเหล็กตกใส่หัวจะทำยังไง” เชลริคพึมพำกับตัวเองอย่างหดหู่ โรเซเลียจำเป็นต้องไปยืนอยู่กับพวกสภานักเรียนทุกครั้งที่มีการประชุมใหญ่เกี่ยวกับกิจกรรมนักเรียน ดังนั้นตอนนี้ข้างตัวเขาจึงมีเพื่อนอยู่แค่สองคน

เฟรย์ที่ถูกขอร้องแถมบังคับให้เป็นรองประธานชมรมและไอรินที่ชั้นอาสาเป็นเหรียญก๊าก ส่วนเลขานุการยังเป็นตำแหน่งว่างรอให้คนที่เหลือ ยกเว้นซีโดรเนล่าที่เวลาว่างน้อยจับไม้สั้นไม้ยาวกันให้เสร็จก่อน

“คงไม่แยขนาดนั้นหรอกครับ” เฟรย์ปลอบปลางนวดไหล่ให้เชลริคเบาๆ

แม้ปากจะพลออกไป แต่ใจก็นึกกังวล ตั้งแต่เย็นเมื่อวาน ที่มีจดหมายเป็นทางการจากสภานักเรียนมาถึงเชลริค แจ้งว่าเขาต้องขึ้นพูดแสดงวิสัยทัศน์ชมรมในหอประชุมใหญ่ อดีตจอมมารก็เจอเรื่องชวยเป็นซีรีส์ ชนิดที่คนทั่วไปคงไม่มีทางชวยได้ขนาดนี้

ตอนโรเซเลียไปทิ้งขยะแค่แวบเดียว ลูกบอลจากสนามกีฬาก็ลอยเข้ามากระแทกสี่ข้างเชลริคปั๊บ! จนวนร่างเล็กทรุดไปกองกับพื้น ชำร่ายพื้นตรงนั้นยังเลอะกาแฟที่เทลงทำหกลเมื่อกี้

ตอนกลับไปอาบน้ำที่หอพักชาย ไม่มีโรเซเลียอยู่ใกล้เชลริคก็ลื่นล้มในห้องน้ำเพราะสบู่ที่ไฉ่เชอบางคนลื่นไว้ ชุดนอนลอยหิวไ้ไปตกในอ่างน้ำอุ่นขนาดเท่าสระว่ายน้ำ และจมนุ่มลงกันสระไปอย่างรวดเร็ว

เพราะปีศาจหิมะอย่างเคย์เลนไม่มีทางยอมเหน็ดกรายเข้าใกล้อ่างน้ำอุ่น และเรนฟอร์ดกับอัซราเอลยังมีประชุมเย็นเพรียจึงต้องเป็นคนลงไปงมเสื้อขึ้นมาให้ แต่เปียกแฉะขนาดนั้นคงหมดหวัง ห้องนอนเชลริคก็อยู่ไกล เขาจึงต้องยกเสื้อนอนของตัวเองที่เพิ่งไปรับมาจากห้องซักรีดให้เชลริคสวมไปก่อน

ความสูงต่างกันเยอะกว่าที่คิด แคสวมเสื้อนอนของเขาเชลริคก็เหมือนสวมชุดนอนกระโปรงยาวแล้ว แขนเสื้อล้าออกมาจนต้องพับขึ้นไปถึงส้นขา ชายเสื้อยาวเลยเข้าขณะที่ทางเกงกรอมพื้นจนหนุ่มร่างเล็กสะดุดหน้ากว่าตั้งสามครั้งตอนเดินกลับห้อง

แกมเชลริคยังทำกุญแจห้องหาย เข้าห้องไม่ได้ ต้องรอจนเคย์เลนกลับจากห้องสมุดตอนดึกๆ ถึงจะได้เข้านอน

แบบนี้ไม่เรียกว่าอภิมหาช่วย แล้วจะเรียกว่าอะไร

เฟรย์นัดหว่างคิวเบาๆ แล้วหันไปหาไอรีน แม่เมดสาว
ยังคงทำหน้าที่เหมือนงวงนอนเช่นเคย เธอมองไปรอบห้องหลัง
เวที ดูข้าวของชิ้นโน้นชิ้นนี้ ราวกับจะประเมินราคาแต่ละชิ้น
ไว้ในใจ

“มองอะไรหรือคะ” เธอหันมาถามเสียงไม่เป็นมิตรเมื่อ
เห็นว่าเขาจ้องเธออยู่

เฟรย์ส่งยิ้มให้แล้วบอกว่า “แค่สงสัยว่าทำไมคุณถึงมา
เป็นเหรียญกษาปณ์นั่นเอง”

เธอเลิกคิ้วสูง ก่อนจะเอียงคอกน้อยๆ เส้นผมหยักศก
เป็นลอนสีน้ำตาลไหลตามคุนุ่มนึ่มน่าจับ

“ถ้าฉันไม่เข้ามาดูแล พวกคุณอาจจะลงเอยด้วยการ
ถังแตก เพราะค่าซ่อมแซมโน่นนี่ที่เสียหายก็ได้ล่ะคะ”

อืม...ก็จริงแฮะ เซลริคกับเฟรย์คิดตาม แ่ค่าซ่อมพื้น
เรือเซปเปลิน หากกันตั้งหลายคนยังค้างวดเท่าอาหารดีๆ สามสี่
มื้อ และท่าทางเรนฟอร์ดกับท่านประธานก็ยังไม่ประกาศสงบ
ศึก สงสัยคงได้มีข้าวของพังทลายยกที่สองยกที่สามอีกแน่

เสียงเรนฟอร์ดที่กำลังใช้เครื่องขยายเสียงทันสมัยของ
หอประชุมวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กดังผ่านม่านหนาเข้ามาถึงห้อง
หลังเวที

เขากำลังแจ้งข่าวตักเตือนนักเรียนอยู่ ตามหน้าที่ของ
กรรมการรักษาระเบียบ

หลายคนอาจสงสัยว่าหน้าที่สภานักเรียน (กรรมการ
นักเรียน) กับกรรมการรักษาระเบียบไม่ซ้อนทับกันหรือ

คำตอบก็คือ ไม่มีทางหักกันหรอก ถ้าทั้งสองฝ่ายรับผิดชอบส่วนของตัวเอง ไม่ไปก้าวล่วงงานอีกฝ่าย

หน้าที่สภานักเรียนคือ การบริหารดูแลกิจการนักเรียนทุกประเภท ตั้งแต่การจัดกิจกรรม หางบประมาณซื้อสมบัตินักเรียนส่วนกลาง จัดสรรเงินทุนให้ชมรม ออกใบอนุญาตการค้าขายย่อย และการทำงานพิเศษ รวมไปถึงการออกกฎเกณฑ์ร่วมกับกรรมการรักษาระเบียบ

สภานักเรียนมีอำนาจบริหารและแจ้งการทำผิดกฎ แต่ไม่มีอำนาจในการตัดสินโทษ

หน้าที่ตัดสินและลงโทษเป็นของคณะกรรมการรักษาระเบียบ บทลงโทษส่วนใหญ่มักเป็นการทำงานบริการสังคม ใช้ความผิด มีตั้งแต่งานกระจอกอย่างวิ่งรอกติดโปสเตอร์ เก็บขยะ ตัดแต่งต้นไม้ในสวน ช่วยบรรณารักษ์ขนหนังสือ ไปจนถึงงานที่ไม่มีใครอยากทำอย่างล้างส้วม หรือทำความสะอาดกรงนกอาจารย์ใหญ่

ผู้ทำความผิดจะได้รับหมายเรียกจากกรรมการรักษาระเบียบ เพื่อชี้แจงความผิด แก่ตัว หรือสารภาพ เมื่อตัดสินโทษแล้วจะได้รับสลิปเล็กๆ แจ้งบทลงโทษ และจะต้องได้ลายเซ็นของผู้รับผิดชอบดูแลบทลงโทษนั้นมาส่งให้ทันเวลาที่กำหนด

นอกจากการลงโทษผู้ทำความผิดแล้ว กรรมการรักษาระเบียบยังมีหน้าที่ติดตามข่าวสารโลกภายนอกพร้อมกับสภานักเรียน และได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวประเภทการเตือนภัยอยู่เสมอ

ตอนที่เซลริคเงียหูฟังก็พอดีกับที่เรนฟอร์ดพูดปิดเรื่อง

“สั่งห้ามนักเรียนเข้าไปในบริเวณระเบียงชั้นสี่ของอาคารสายต่อสี่ เนื่องจากมีการซ่อมแซมต่อเติมลานประลอง”

หนุ่มผมแดงกระแอมเบาๆ ก่อนเปลี่ยนหัวเรื่องมาเป็นข่าวเตือนภัย

“ดังที่หลายๆ คนคงทราบดี ว่าขณะนี้เมืองฟอร์นอัลเดนของเราและเมืองใกล้เคียงกำลังเผชิญกับโรคประหลาดที่เรียกกันว่า สลี่ปิงบิวตี้ ซินโดรม ผู้ป่วยจำนวนมากอยู่ในช่วงอายุสิบสี่ถึงยี่สิบห้าปี ถึงพวกหมอจะเรียกกันว่าสลี่ปิงบิวตี้ ซินโดรม แต่ที่จริงแล้วเป้าหมายไม่จำกัดเพศ มีผู้ป่วยชายมากพอๆ กับผู้ป่วยหญิง

“ผู้ป่วยทุกคนไม่มีประวัติการป่วยด้วยโรคอื่นมาก่อนแค่หลับแล้วไม่ยอมตื่นอีกเลย ขณะนี้ยังไม่มีใครทราบสาเหตุแต่อยากให้เห็นเกตอาการของเพื่อนร่วมชั้นและคนใกล้ตัวให้ตีเชิฐประธานนักเรียนแจ้งรายละเอียดครับ”

เซลริคมองผ่านด้านหลังร่องผ้าม่าน เห็นเรนฟอร์ดก้าวลงจากแท่นโพเดียม เปิดทางให้อัซราเอลเข้ามาแทนที่ และหยิบเอกสารอ้างอิงขึ้นมาอ่าน

เขาอ่านข้อความในกระดาษเสียงดังฟังชัดว่า

“อาการของโรคเจ้าหญิงนิทราณี จะเริ่มจากการง่วงเหงาหาวนอนมากผิดปกติ แรกเริ่มจะมีแค่การสัปหงกหรือหลับไม่เป็นที่ เป็นทาง ผู้ป่วยจะไม่เจริญอาหาร กินน้อยลงเรื่อยๆ และขั้นสุดท้ายมักเกิดอาการประสาทหลอนถึงดินแดนที่มองไม่เห็น กรุณาแจ้งสภานักเรียน หรือกรรมการรักษาระเบียบทันทีที่พบผู้ป่วย ขอให้ให้นักเรียนทุกคนระวังตัวด้วยนะครับ”

“สลี่ปิงบิวตี้ ซินโดรม...” เฟรย์ทวนคำเบาๆ

“ทำไมเธอ เฟรย์” เซลริคมองเขาอย่างสงสัย

ไนต์แมร์หนุ่มยิ้ม และบอกว่า “แค่สงสัยอะไรนิดหน่อย ครับ แต่ว่าโลกเรามีอะไรแปลกๆ เยอะ คงพันธลงไปที่นั่นที่ไม่ได้หรอก อีกอย่างโรคนี้ก็ยังระบาดมาไม่ถึงโรงเรียนของเรา”

ไอรีนปิดสมุดบัญชีในมือ แล้วเอ่ยเบาๆ ว่า “ถ้ามันเป็นโรคจริงๆ ก็ดีนะสิคะ”

“แล้วถ้ามันไม่ใช่โรคล่ะ” เซลริคหลุดปากออกมา เป็นไปได้ใหม่ว่านี้อาจเป็นการกระทำของสิ่งเหนือธรรมชาติ

แม่มดสาวยิ้มบางๆ ชวนชนลุกและบอกว่า “อย่างนั้นทุกคนก็ควรจะสวดภาวนาหาเทพเจ้า มีมนุษย์ไม่กี่คนหรอกนะที่รู้วิธีจัดการกับ *อย่างอื่น* ที่มีอำนาจมากกว่า”

การสนทนาหลังเวทีหยุดลงตรงนั้น เมื่อคนของสภานักเรียนแหวกม่านออกมาเรียกเซลริคและพรรคพวกออกไป

เขาได้ยินเสียงอัชราเอลแจ้งข่าวส่งท้ายเรื่องกิจกรรมชมรมและงานนิทรรศการที่ต้องจัดในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า นี่แน่นอนว่ารายชื่อชมรมใหม่จะได้รับการประกาศอย่างเป็นทางการ และประธานชมรมต้องออกมากล่าวแสดงวิสัยทัศน์

เซลริคอดทนเมื่อนึกถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในไม่กี่นาทีข้างหน้า เขามีความกังวลอยู่สองข้อ ข้อแรก เขาประหม่า และข้อสอง เขาว่าดวงชายต้องทำพิษ

พอก้าวพ้นจากม่าน แสงไฟสปอตไลท์แรงจ๋าก็ส่องเข้าหน้าจนแทบตาไปหมด เด็กหนุ่มร่างเล็กพยายามปรับสายตาร่วมเดินไปที่โพเดียม โรสยืนอยู่ข้างหนึ่งของเวทีทำให้เขาใจชื้นขึ้นเล็กน้อย เวลาเมื่ออยู่ใกล้ๆ คำสาปของเขาจะอ่อนลง

แต่ก่อนลงก็ยังมี...

เพราะฉะนั้น บางทีทุกอย่างอาจจะราบรื่น ไม่มีอะไรน่า
กังวลนอกจากเขาจะอ่านโผยผิต

แสงสปอตไลท์ส่องตามร่างทั้งสามเข้ามาจนเกือบถึง
กลางเวที ตอนนั้นเองที่อยู่ๆ แสงไฟสว่างสามดวงก็กะพริบ
ถี่ๆ เซลริคใจหายวาบ ในหูเหมือนได้ยินเสียงเหล็กกลั่นเคลื่อน
ตัวออกจากกันบนที่สูง

และแทบจะเห็นภาพเขานอนเลือดอาบอยู่ที่พื้นในวินาที
ใดวินาทีหนึ่งข้างหน้า

ไม่เอาแล้ว ไม่อยากเจ็บตัวแล้ว

เซลริครู้สึกว่าภาพรอบตัว ทั้งบุคคล ทั้งฉาก ทั้งเสียง
กรี๊ดร้องซาลง แต่สมองเขากลับคิดเร็วขึ้น

เขาบาดเจ็บไม่ได้ ถ้าเจ็บตัวเลือดออก กลิ่นเลือดจอม
มารที่ตื้นขึ้นแล้วจะกระตุ้นทั้งนักล่าและอมนุษย์ให้รุกกันเข้า
มาหาเขาทันที

ห้ามเจ็บตัว ต้องหลบ หลบให้ได้

ท่อนส่งปรารถนาชุดสะบ้า พร้อมกับที่สปอตไลท์แถวหนึ่ง
เลื่อนหลุดจากฐาน ทั้งตัวลงมาใส่ร่างเด็กหนุ่มดวงกุดตามแรง
โน้มถ่วง วินาทีนั้นหลายคนคิดว่าเซลริคคงได้กระตุกหักหลาย
ท่อน แต่พวกเขากลับได้เห็นเรื่องไม่น่าเชื่อเกิดขึ้นเต็มสองตา

ร่างเล็กเหมือนเด็กประถมของเซลริคขยับหมุนตัวดีล้ง-
กาหลบสปอตไลท์แถวยาวเกินเมตรได้อย่างสวยงามราวกับ
นักกายกรรมโดยไม่มีแม่แต่รอยชวน

แต่ว่า...

“โอ๊ะ! โอ๊ย!!!”

ขาข้างหนึ่งดันสะดุดขอบเวทีตกลงมานอนแอ้งแม้งบนพื้นพรมเบื้องล่างอย่างน่าอนาถ...

“เซลริค!” โรเซเลียผวาเข้ามาหาคู่หูตัวเล็กของเธอ

เซลริค เรม้งตันครางโอย แต่ยังคงมือชูสองนิ้วให้เพื่อนสาวได้ “ซ...เซฟ”

“เซฟอะไรของนาย” หญิงสาวเสียงดู มองขาที่บิดผิดรูปที่เดียวก็รู้แล้วว่าท่าทางจะขาหักแน่แท้ เคย์เลนเดินออกจากที่นั่งนักเรียนตรงมาหาเซลริค เขาถามโรเซเลียเบาๆ ว่า

“ให้พาไปห้องพยาบาลเลยไหม”

“พาไปเลยคะ ฉันจะไปด้วย” โรเซเลียพยักหน้า

ร่างเซลริคลอยหิวสูงขึ้นจากพื้นเร็วจนเขาไม่ทันตั้งตัว เคย์เลนอุ้มเขาขึ้นพาดบ่าเหมือนอุ้มกระสอบด้วยแรงมากเกินไป คาค ปีศาจหิมะหันมาโค้งให้คณาจารย์ก่อนจะสาวเท้ายาวๆ ออกจากห้องไปโดยมีโรเซเลียประกบไปด้วย

ช่วงที่เจ้าหน้าที่ดูแลหอประชุมเข้ามาจัดการทำความสะอาดความเร็วสูง เรนฟอร์ดหันมองอัซราเอลแวบหนึ่งเป็นเชิงถามว่าจะเอาอย่างไรต่อ สายตาของท่านประธานมองตรงไปที่เฟรย์ซึ่งยังยืนอยู่ในแสงสปอตไลต์ชุดที่เหลือ เขาจ้องเฟรย์เหม็ง

คิ้วเหนือตาสวยของไนต์แมร์รูปหล่อกระตุก เขายกนิ้วชี้ตัวเองอย่างสงสัยเหมือนจะถามว่า “ให้ผมพูดแทนเธอ”

ทั้งเรนฟอร์ดทั้งอัซราเอลพยักหน้าแทบจะพร้อมกัน ในเมื่ออาจารย์ไม่ประกาศหยุดกลางคันก็ต้องพูดให้เรียบร้อยละ เฟรย์ถอนหายใจหน้าเมื่อย ก่อนจะหยิบโพยที่เซลริค

ทำตกไว้ขึ้นมา และเดินอ้อมอดีตสปอตไลท์ที่ถูกเก็บกวาดไป
 ครั้งหนึ่งแล้วตรงไปที่โพเดียม

“สวัสดีครับทุกท่าน ผมเฟรย์ มอร์เฟียส เป็นตัวแทน
 ของชมรมวิจัยจอมมารที่เพิ่งตั้งขึ้นใหม่ วันนี้จะขอมาชี้แจง
 วิสัยทัศน์ชมรมตามระเบียบการวิทยาลัย ชมรมของเราจะ
 จำกัดจำนวนสมาชิก ไม่รับสมาชิกถาวรเพิ่มจนกว่าจะผ่าน
 ช่วงสามเดือนแรกไป นโยบายของเราคือ...”

เสียงนำฟังของเฟรย์ห่างไกลออกไปเรื่อยๆ เซลริค
 คุกวางลงบนเตียงห้องพยาบาล ขาซ้ายบิดเป็นองศาประหลาด
 ที่เจ้าของขาไม่อยากจะหันมองสักนิด ตอนนี้นั้นยังชาอยู่ แต่
 ไม่ซำรรับรองว่าต้องเจ็บวิบัติ

ซิโตรเนล่าซึ่งรับหน้าที่เป็นแพทย์เวรไม่ได้เข้าประชุมวิ่ง
 ออกมาจากห้องคนป่วยด้านใน พอเห็นว่าเป็นเซลริคเธอก็
 อุทานเบาๆ

“คราวนี้เป็นอะไรเธอคะ”

“ขาหัก” โรเซเลียตอบแทนคนเจ็บ

เซลริคหน้าเหยเก เอาละสิ...ชักจะเริ่มเจ็บแล้ว

ซิโตรเนล่ามองซ้ายมองขวา เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่
 เธอก็แอบหยิบยาขวดเล็กเท่านี้วก้อยเด็กออกมาจากกระเป๋
 เสื้อกาวัน ขวดยาทรงเหมือนหลอดทดลองขนาดเล็กบรรจุยา
 สีเขียวสดใสไว้ครึ่งหลอด

เธอขอให้เซลริคถอดรองเท้าและถลกขาทางเก่งขึ้น เนื้อ
 ใกล้เคียงกระดูกส่วนที่บิดผิดรูปเริ่มจะออกเป็นสีแดงอมม่วงนิตๆ
 ซิโตรเนล่าคำล่ำหาตรงที่กระดูกหัก แล้วหยดยาสีเขียวลงไป

เพียงห้าหยดยาก็หมดแล้ว

ที่น่าแปลกคือ ของเหลวลีเซียวกลับซึมเข้าไปในร่างเซล-
ริคแทบจะทันที ความเจ็บปวดที่เริ่มจะปรากฏหลังหายซากกลับ
ค่อยๆ หายไป เหมือนกระดูกที่หักประสานตัวเข้าหากันได้เอง

ซิโตรเนลล่าเก็บหลอดยาเข้ากระเป๋ แล้วเอ่ยเสียงค่อยว่า

“เฟื่องจะแค่สองวัน ฉันก็เลยยังรวบรวมพลังได้นิดเดียว
คงพอแค่สมานกระดูกส่วนหนึ่ง จากหักตอนนี่ก็คงเป็นร้าว
แทนคะ จะเข้าเผือกอ่อนให้หะคะ”

“ยาวิเศษของเดรียอาดสินะ” โรเซเลียทักเบาๆ

ตามตำนานโบราณรำลึกกันว่าพวกภูตพรายที่อาศัยอยู่
กับธรรมชาติ โดยเฉพาะพวกเดรียอาดที่เป็นภูตพฤษภามี
ความเกี่ยวพันลึกซึ้งกับสมุนไพร จะมีพิธีกรรมพิเศษที่สามารถ
สกัดพลังจากบรรดาพืชมาเป็นยาสารพัดประโยชน์ได้

อันที่จริงยาของเดรียอาดนั้นขายในตลาดมืดได้ราคาสูง
จนน่าขนลุกทีเดียว

“ขอบคุณนะครับ คุณหมอ” เซลริคยิ้มให้ซิโตรเนลล่าซึ่ง
กำลังพยายามใช้ไม้ยาวๆ เกี้ยวมันผ้ายัดสำหรับผู้ป่วย
กระดูกร้าว หรือเดาะออกจากตุ่มที่อยู่สูงเกินตัว

เคยเล่นเดินเข้าไปหีบมันผ้าส่งให้อย่างมีน้ำใจ ด้วย
ความสูงเกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร เขาจึงไม่เคยมีปัญหา
เรื่องหีบของไม่ถึงหากไม่ได้อยู่ในโกดังหรือห้องสมุดที่ชั้นวาง
ของสูงท่วมหัวคนปกติ

มองคูนีแล้วก็เห็นความแตกต่างชัดเจน ซิโตรเนลล่าเตี้ย
กว่าเคยเล่นร่วมฟุตกว่า ต่างไซ้กันราวกับยักษ์และคนแคระ

เซลริคเอียงคอปลงคิดในใจว่า เป็นคนแคระสุขภาพดี

ที่ขอบออกแดด และยักษ์น้ำแข็งที่ไม่ชอบอากาศร้อน ต่างชั่ว
ภูมิอากาศจริงๆ

ซีโตรเนลล่าพันขาให้เซลริคอย่างคล่องแคล่ว พร้อมเขียน
ลิสต์ยาแก้ปวดและยานวดอื่นๆ ใส่กระดาชใบเล็ก เธอตั้งใจ
อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่งใบสั่งยาให้โรเซเลียแทนที่จะส่งให้เซลริค
อะไรกัน...นี่เขาคูว้างใจไม่ได้ขนาดนั้นรี เซลริครู้สึกน้อย
ใจนิดๆ ขึ้นมา

คุณหมอเหมือนจะรู้ทันเลยหันมามองกว้างให้เขา

“ข้าเจ็บจะทำอะไรลำบาก ให้คนที่ไวใจได้เป็นคนไปรับ
ยาและช่วยดูแลดีกว่าค่ะ ถ้าไม่ผื่นเกินไปราวๆ หนึ่งสัปดาห์
ก็คงจะหายดี เตือนียาของเซลีโอเน่รักษาอาการเจ็บป่วยเร็ว
ขึ้นเยอะ พอจะกลบเกลื่อนพลังของฉันได้ แต่พยายามอย่า
ให้เกิดการอักเสบนะคะ ไม่อย่างนั้นจะยิ่งหายยาก และอาจ
จะร้ายกว่าเดิม”

“เข้าใจแล้วครับ” อดีตจอมมารรับคำอย่างว่าง่าย นึก
แข็งที่ทำไมหนอ เลือดเขารักษาชาวบ้านได้ แต่ไม่รักษากษัตริย์
ตัวเองได้

ยาดีของซีโตรเนลล่าก็คงใช้ได้แค่ตอนนี้ เพราะหากรักษา
ที่เดียวหายสนิท คนทั้งหอประชุมคงงงเป็นไก่ตาแตก เห็นอยู่
จะจะตาว่า เขาร่วงลงไปหาพิงอแบบนั้น จะเข้าห้องพยาบาล
ปั๊บหายปั๊บมันก็ดูเกินจริงไปหน่อย

เฮาน่า เทียบกันแล้ว กระตุกร้าวก็น่าดีกว่าขาหักไขว่

ตอนนั้นเองสายตาของเซลริคก็มองเลยเข้าไปด้านใน
ห้องพยาบาล มีเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ท่าทางจะอยู่ปีหนึ่งนอนอยู่
บนเตียงหลังในสุด เส้นผมสีทองอมส้มแผ่เต็มหมอนสีเขียว

อ่อนของห้องพยาบาล

“เด็กคนนั้นป่วยอะไรหรือครับ” เขาถาม

“อ้อ นอนไม่พอนะคะ เห็นเธอบอกว่าเธอได้รู้ทำ
รายงานกับเพื่อนมาสองวันแล้ว ข้างกันนั้นก็เพื่อนเธออีกคน
ค่ะ ตอนแรกเดินสะโหลสะเหลกันมาสี่คน” ซิโตรเนล่านิ้วหน้า
เมื่อระลึกถึงอาการคนป่วยทั้งสองคนได้

“แต่ละคนนอนไม่พออย่างหนัก ขาดน้ำตาล ความดัน
ต่ำ สองคนในกลุ่มเดียวกันไปเข้าห้องประชุมตั้งแต่ชั่วโมงก่อน
สองคนที่เหลือหนักหน่อย แต่บ่อยๆ คิดว่าคงลุกไหวค่ะ”

เซลริคไม่ได้พูดอะไรต่อ นึกแต่เพียงว่า ช่วงนี้เข้าใกล้
สอบกลางภาคเรียนที่หนึ่ง จึงเริ่มมีรายงานที่ต้องทยอยส่ง
ทีละวิชาสองวิชา จะเริ่มมีนักเรียนสลับคาที่บ้างก็ไม่แปลก
อย่างน้อยขอแค่เขาไม่เป็นหนึ่งในนั้นด้วยก็พอแล้วละ

บนระเบียงนอกห้องพยาบาลมีนักเรียนเดินแถวออกมา
เต็มไปหมด เป็นสัญญาณว่าการประชุมเสร็จสิ้นลงแล้ว ใน
หมู่เรียนเห็นร่างสูงเด่นของเฟรย์ก้าวยาวๆ ฝ่าฝูงชนเข้า
มาในห้องพยาบาลแต่ไกล

“ไม่เป็นอะไรมากใช่ไหม” เขาถามพลางปิดประตู และ
โบกมือให้แฟนคลับที่ยืนมองตามตาละห้อย ซิโตรเนล่าหยิบ
เข็มฉีดยาไซไซใหญ่พิเศษขึ้นมาติดปลายเข็มเบาๆ เป็นเชิงขู่

สาวๆ กลุ่มนั้นเปิดแนบไปทันที

คุณหมอน้อยวางเข็มฉีดยาลง ไบหน่านามองบูตบั้ง
เล็กน้อย เธอยังจำครั้งสุดท้ายที่เฟรย์ล้มขาแพลงได้ จริยอยู่
ว่าเขาแค่ขาแพลง แต่บรรดาสาว ๆ หนวกหูพวกนั้นแหกกันทะลัก
เข้ามาในห้องพยาบาล ออกปากไล่ก็ไม่ยอมไป ถึงขั้นที่เธอ

กับหมอเวอร์วันนั้นต้องชู้กันแรงๆ

ใครไม่ป่วยแล้วทำตัวรบกวนชาวบ้าน บรรดาหมอจะจับ
ฉีดยาชาแรงพิเศษทันที โดยไม่สนใจว่าจะฉีดยาเข้าตรงไหน

ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ไล่พวกนั้นไปไม่หมด ความนิยมของ
เฟรย์นี่อันตรายจริงๆ

เซลริคยิ้มพลางชูสองนิ้วให้เฟรย์ “อย่างน้อยก็ไม่เลือด
ตกยางออก”

“ดีแล้วๆ ถ้าปฐมพยาบาลเสร็จแล้ว เราก็ไปกันเลยดีกว่า”

“หือ? ไปไหน”

เฟรย์ขยับตาและบอกเสียงขี้เล่นว่า

“ห้องชมรมของเราไงละ สุสานลับของท่านจอมมาร เออ-
เทียบกับเทลก้าอาซาไปบุกเบิกพื้นที่ให้แล้ว”

เซลริคได้แต่ยิ้มจืดๆ

เฮ้ย...สุสานลับของท่านจอมมารหรือ นี่เขากำลังจะ
ช้อนสุ่มกำลังรบหรืออย่างไร มันน่าสงสัยตรงที่แค่ไปเคลียร์
ห้องชมรมเก่าที่ปิดตัวไปแล้ว ทำไมถึงกับต้องใช้วลี “บุกเบิก
พื้นที่” นะ

เซลริคไม่รู้หรอก จนกว่าจะได้เห็นด้วยตาตัวเองในอีก
ยี่สิบนาทีข้างหน้า

เฟรย์ใช้คำว่า “บุกเบิกพื้นที่” นะ ถูกต้องที่สุดแล้ว

ติกสองชั้นเก่าคร่ำคร่าจนสีขาวลอกออกจากผนังปูน
ดิบชั้นรา หลังคาปูกระเบื้องสีน้ำเงินแตกหลุดร่วงลงมากองที่
พื้นครึ่งหนึ่ง บานพับหน้าต่างหลุดห้อยต่อแต่ง ต้นหญ้าและ
วัชพืชขยายอาณาจักรรุกรังเรืองในรัศมีสิบเมตรอย่างน่าทึ่ง

กองข้าวของที่ดูไร้สาระเหลือเชื่อสูงเท่าเอวเด็กสิบขวบ มีทั้งกระทะ หม้อ ไห แจกัน สมุด เครื่องเขียน หนังสือ ไปจนถึงของแปลกๆ อย่างลูกแก้วดูดวง กระถางรูป และบางสิ่ง ที่ดูเหมือนมันมีแมวหกขา

เซลริคขยับถอยห่างจากกองของไร้ประโยชน์ที่เทลก้าโยนออกมาแทบไม่ทัน หัวกะโหลกเทียมทำจากคริสตัลจ้องเขาด้วยเป้าตาลงเปล่าและยิ้มฟันหลอไปสามซี่ ขณะที่กลิ้งหินๆ เหมือนขนมปังเก่าเก็บโซยออกมาจากเซตกระปุกทองแฟรี่เก้

“ขอบอะไรหยิบแยกไว้ได้เลยนะ ที่เหลือจะได้เรียกภารโรงมาเก็บไปขาย” เทลก้าเอ่ยเสียงร่าเริง เอรูเทียโยนพรมม้วนใหญ่ออกมาจากหน้าต่างที่แตก ผ่นคลั่งใส่หน้าเพื่อนๆ ที่ยืนอยู่ตรงนั้นจนแต่ละคนสาลึกคึกคัก

“ระวังนะครับ อ้อ! พรมนั้นติดป้ายไว้ว่าพรมวิเศษ แต่เป็นของปลอม ข้างในยุ่ย แผลงกินหมดแล้ว” แวมไพร์หนุ่มตะโกนบอกพลางชูตกล่องกระดาศบรรจุอุปกรณ์การแสดงสามล้งออกมา

แรงเยอะสมเป็นแวมไพร์จริงๆ

“อย่าเก็บไว้อะนะครับ มักรก” อัชราเอลเดินอาดๆ เข้าไปช่วยแวมไพร์เคลียร์ของที่ค้างอยู่ในห้อง

เรนฟอร์ดยืนจมูกแล้วเดินตามเข้าไปพลางตะโกนว่า

“อะไรดูดี ใช้การได้ก็เก็บไว้นั้นแหละ ประหยัดไว้ก่อนดีกว่าเนอะ ท่านประธาน จะได้เก็บงบประมาณไว้ไง”

เซลริคอึ้งมองกองของที่ยังคงสูงขึ้นเรื่อยๆ เอรูเทียย้ายที่ขึ้นชั้นสองไปแล้ว และโยนหมอนอิงเชรอะฝุ่นหน้าตาเหมือน

ตุ๊กตาแมวตัวใหญ่ลงมาข้างล่าง

ชิโตรเนลาร์้องวีดที่เกือบถูกทับ โชคดีที่เคย์เลนดึงตัวเธอออกมาทัน ปีศาจหิมะหรีตามองเอรูเทียแล้วตัดสินใจเข้าไปช่วยอีกแรง ก่อนแวมไพร์นี้จะโยนของลงศีรษะใครเข้า

คุณหมอทำท่าจะตามไป แต่หันไปเห็นสมุนไพรหายากขึ้นรวมกันเป็นกองๆ อยู่ด้านหลังอาคาร เธอจึงวืดวายรีบวิ่งไปดูอย่างตื่นเต้น โดยไม่ลืมขอให้ต้นไม้ใบหญ้าเลื่อนหลักทางออกไป

ของก็เยอะ แถมยังปนกันและจนมองหาจุดร่วมไม่ได้
แล้วยังมีแปลงสมุนไพรอีก...จะหลากหลายไปไหมเนีย

เชลริคคิดพลางถอยห่างจากโหลลูกตาตองที่น่าจะเป็นของปลอม น่าจะนะ...

“โรส...ห้องนี้เคยเป็นห้องอะไรมาก่อนหรือ”

เด็กหนุ่มชักไม่แน่ใจว่าเจ้าตึกคร่ำคร่านี้อยู่ในรั้วโรงเรียนฟอร์นเบิร์กแน่หรือ นอกจากตั้งอยู่ไกลห่างจากบรรดาห้องชมรมอื่นๆ เลยจากกรงนกใหญ่ไปอีกหลายสิบลเมตร ในรัศมีรอบข้างยังไม่มีสิ่งก่อสร้างอื่นๆ เลย

โรเซเลียตอบว่า “เป็นห้องชมรมเก่า แต่ไม่มีการใช้งานมาห้าปีแล้ว รายละเอียดก็...”

เฟรย์พลิกเอกสารที่ได้มาจากอัชราเอลแล้วเริ่มอ่านบรรทัดที่ว่าด้วยบันทึกการใช้งานห้องชมรมหมายเลข 66S

“ห้องชมรม 66S เป็นพื้นที่ดูแลของแผนกอักษรวิทยา เคยใช้เก็บเอกสาร แต่เพราะสภาพแวดล้อมขึ้นไสำหรับการเก็บเอกสาร จึงบริจาคเป็นห้องชมรมให้ส่วนกลาง มีประวัติเคยเป็นห้องชมรมมาแล้วหลายสิบชมรม แต่ชมรมสุดท้ายที่

ใช้เมื่อห้าปีก่อนคือ ชมรมเรื่องลึกลับ ถูกยุบเพราะชอบทำการทดลองฟิลิปปินส์แล้วเกิดระเบิด สะเก็ดระเบิดไปไกลถึงห้องอาจารย์ใหญ่ อาคารสายสามัญ กระຈกหน้าต่างแตกไปสามสิบบาน”

“ประวัติแยะ” ไอรินวิจารณ์พลางมองตึกร้างด้วยสายตา
ดูแคลน

“ที่จริงยังมีต่อ” ไนต์แมร์รูปหล่อไล่สายตาอ่านบรรทัด
ข้างล่าง “หลังจากชมรมเรื่องลึกลับถูกยุบก็มีชมรมอื่นเข้ามา
ใช้พื้นที่ แต่ปรากฏว่าทำเรื่องขอย้ายกันหมดเพราะ...หือ? เจอ
ผี ของลอยได้บ้าง ของแตกบ้าง สุดท้ายเลยกลายเป็นห้อง
เก็บของที่นักเรียนชอบเอาของผีกระเบียบมาซุก”

“อย่างหนังสือโป๊คอลเลกชันใหญ่นี้...” เรนฟอร์ดยกตั้ง
หนังสือวบหวิวออกมาวางแยกจากกองข้าวของอื่น เขาหน้า
แดงเล็กน้อย แล้วพิมพ์ว่า “ยังใหม่อยู่เลย เพิ่งพิมพ์ปีสองปี
นี้เอง อย่าให้พ่อจับได้เชียวนะ จะเล่นงานให้คงเหลือเลย”

จะว่าไป...คนร้ายเอามาซ่อนก็เพราะกลัวโดนเรนฟอร์ด
ลงโทษมิใช่รี

หลายคนคิดตรงกัน แต่ไม่มีใครเอ่ยปาก ใครมันจะกล้า
เมื่อเรนฟอร์ดชี้นิ้วใส่กองหนังสือโป๊ ยิ่งลูกไฟใส่ เผาฟรีบเดียว
หนังสือกองใหญ่กลายเป็นเศษขี้เถ้า

เชลริคข้าเลื่องมอบนหลังคาไถ่ลงมาตามห้องต่างๆ ดู
อย่างไรก็เป็นแค่อาคารโทรมสูตรกร้าง แต่ยังไม่ได้เค้ความ
หลอนเลยแม้แต่นิดเดียว อดีตจอมมารยักษ์ไหลแล้วสาวเท้า
ยาวๆ เข้าไปช่วยคนอื่นรื้อของ โรเซเลียเงยหน้ามองยอดต้น
โอ๊กใกล้ๆ เห็นเงาสีขาวเลือนรางแวบหายไปด้านหลังต้นไม้

ไอรีนเหมือนจะเห็นเช่นเดียวกัน สองสาวมองหน้ากัน ก่อนจะตัดสินใจตามเข้าไปดูในพงไม้ เสียงกระพรวนดังขึ้น แล้วหายไป

แม่มดสาวมองหน้าโรเซเลียแล้วเปรยเบาๆ ว่า “เป็นมนุษย์แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามองเห็นวิญญาณได้ทุกคนนี่นะ”

“ใช่ค่ะ...เชลริคเป็นพวกเซนส์ทางวิญญาณบอด ส่วนคนอื่นๆ ถ้าไม่กลับคืนร่างที่แท้จริงก็คงไม่รู้เรื่อง”

“มีอยู่สองคนที่ไม่ทำอย่างนั้นก็มองเห็นผี แต่ไม่สนใจ”

โรเซเลียรู้ว่าเธอหมายถึงเฟรย์กับเอรูเทีย

เฟรย์เป็นไนต์แมร์ ปีศาจไร้ร่างค่อนข้างใกล้เคียงกับวิญญาณ ไม่แปลกเลยถ้าเขาจะมองเห็นพวกมัน ส่วนเอรูเทียแม้อยู่ในร่างมนุษย์แต่ก็มีพลังมากพอจะไม่ปล่อยให้วิญญาณรอตตาไปได้

“กรณีนั้นพอเข้าใจค่ะ พวกเขาอยู่มานานเกินกว่าจะแตกตื่นแล้ว ถ้ายังไม่เห็นเป็นภัยก็คงไม่ลงมืออะไร” สาวงามประจำรุ่นเอยแล้วหันหลังกลับไปช่วยคนอื่นทำความสะอาดห้อง

ไอรีนขม่นมองในเงาไม้ แล้วหยิบสมุดโน้ตเล่มเล็กขึ้นมาจตรายการหนึ่งลงไปท้ายเล่ม กลับร้านคราวนี้เธอวางแผนจะเตรียมบางสิ่งมา เธอไม่ได้เจอของถูกใจแบบนี้มานานแล้ว

หญิงสาวฮัมเพลงเด็กร้องเล่นเบาๆ อย่างอารมณ์ดีแล้วไปสมทบกับคนอื่นๆ หาของมีค่าเพื่อขายหาเงินเข้าชมรมแล้วเก็บค่านายหน้าดีกว่า

ถ้าเป็นชมรมปกติ สมาชิกตั้งต้นคงต้องระดมพล ทำความสะอาดยกใหญ่อีกหลายวัน กว่าจะซ่อมหน้าต่าง ทาสี เรียบร้อยก็คงเป็นสัปดาห์ แล้วยังต้องหาเครื่องเรือนมาใส่อีก กว่าจะได้เข้าใช้งานคงอีกสองสัปดาห์เป็นอย่างต่ำ

แต่หากคุณอยู่ในชมรมที่มีสมาชิกเป็นอาสาสมัครแล้วละก็ ะไรๆ มันจะเร็ว และง่ายกว่านั้นเยอะ

แรกๆ ทุกคนพยายามจะทำทุกอย่างแบบที่มนุษย์ปกติ เขาทำกัน แต่หลังจากทำไปได้สักชั่วโมงก็เริ่มออกอาการเจ็บ หลังเจ็บแขน และหันมาใช้พลังของตัวเองแทนเมื่อไอรินเสนอ จะกางม่านพลังให้

แม่มดสาวสะบัดมือวูบเดียว ของที่เหลือก็ถูกดูดออกไป นอกหน้าต่าง และจัดแยกประเภทเองอย่างว่องไว อัชราเอล แบกโต๊ะเก้าอี้เก่าออกมาทำความสะอาดด้วยแรงมนุษย์ หมาป่า ซิโตรเนล่านั่งอยู่เฉยๆ ปล่อยให้เถาวัลย์ของเธอแยก ขยะออกจากของใช้การได้ คนที่เหลือวุ่นกับการทำความสะอาดแบบใช้พลังบ้าง ไม่ใช้บ้าง

จะอย่างไรก็ตามในหนึ่งชั่วโมงต่อมา อาคารสองชั้นก็ โล่งว่าง และสะอาด สมาชิกและประธานชมรมนอนแผ่หลา หดแรงอยู่กับพื้นไม้สีอ่อนขัดจนขึ้นเงาวาว

“ถึงอยากจะใช้บริการซ่อมแซมด่วนของไอริน แต่จะมี คนสงสัยเอา คงต้องปล่อยให้ช่างของโรงเรียนจัดการนะ” เทลก้าว่าพลางยัดแข้งขา

เรนฟอร์ดหันไปหาเคย์เลน ขอในสิ่งที่อสูรเพลิงไม่น่า จะขอ

“ปล่อยไอเย็นออกมาหน่อยสิ ฉันร้อน”

“...”

“อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ ถ้าอยู่ในร่างจริงไม่มีทางร้อนเหงื่อตกหรอก แต่อยู่ในร่างแฝงมันคนละเรื่องกัน ต่างกับมนุษย์ไม่เยอะหรอก”

ก็จริง...เคย์เล่นพยักหน้าแล้วทำตาม ไอเย็นแผ่ออกมาวนอยู่รอบร่างสมาชิกชมรมวิจัยจอมมาร บรรเทาอาการเหนื่อยอ่อนให้หายเป็นปลิดทิ้ง

“สดชื่น” เพรย์ทำหน้าที่เคลิ้ม เทลก้านอนกลิ้งอย่างไม่สมเป็นสุภาพสตรี เอรุเทียบนิ้วหน้าพรางส่งสายตาดูให้อันเดดสาวที่ชายเสื้อตลบเลืกสูงจนเห็นหน้าท้องขาวเนียน

ไอรินสูดหายใจเข้าอย่างพึงใจ พอๆ กับอัชราเอล

เซลริคเอียงคอพรางสูดอากาศเย็นสบาย อื้อหือ ดีขนาดนี้เขาอาจจะติดได้เลยนะเนี่ย

แล้วไอเย็นก็หายไป เมื่อเคย์เล่นลดมือลงพรางบอกว่า “หายเหนื่อยใหม่ๆ ดากลมเย็นนานเกินไปจะไม่สบาย”

“โธ่เอ๊ย! เสียตายชะมัด” เรนฟอร์ดบ่นเบาๆ อัชราเอลเองก็อยากจะบ่นอยู่หรอก แต่ตอนนี้เวลาก็กว่งเข้ามาใกล้เข้าเรียนช่วงบ่ายแล้ว

“คนที่มิเรียนไปเข้าเรียนได้แล้ว ใครไม่มีเรียนอยู่เลือกของไว้ก่อน ตอนเย็นมาเจอกันอีกทีจะได้คุยเรื่องสำคัญกันตกลงไหม”

ข้อเสนอนั้นมีเหตุผล สุดท้ายจึงเหลือแค่นักเรียนสายสามัญสองคนและสายแปรธาตุสองคนซึ่งไม่มีเรียนช่วงบ่าย เพรย์ทิ้งเอกสารของชมรมไว้ให้เซลริคอ่านปึกเบื้อเร่อ ทั้งยังกำชับกำชาให้รอรับอาจารย์ที่ปรึกษาด้วย

“ทำไมเราต้องมีอาจารย์ที่ปรึกษาละ” เซลริคถามขึ้น
 เหล็ก้าเอียงคอ “ก็...ให้มีคนคุม จะได้ไม่ออกนอกกลุ่มนอก
 ทางมั้ง ปกติเราต้องหาอาจารย์ก่อนตั้งชมรม แต่ท่านประธาน
 สุดยอดมาก แก่เอกสารเค้าโครงชมรมเสียเรียบเรียงอย่างกับ
 วิทยานิพนธ์จนอาจารย์ปฏิเสธไม่ลง”

โรเซเลียลุกขึ้นดึงหน้าต่างบานหนึ่งที่ยังติดอยู่ปิดรับเข้า
 มาพลาบเอ่ยว่า “มีประชุมตั้งแต่เย็นวาน ผลสรุปคงออกมา
 แล้วละ”

เซลริครับช็อกโกแลตใส่เยลลี่ผลไม้รวมจากเคย์เลนมา
 กินชิ้นหนึ่ง ก่อนจะยิ้มแห้งๆ และบอกว่า “ใครก็ได้ ขอแค่ว่า
 ไม่ใช่คนคนนั้นก็พอ...”

“รังเกียจใครคนไหนเป็นพิเศษหรือ เซลริค”

อดีตจอมมารสะดุ้งสุดตัวเมื่อเสียงที่ไม่อยากได้ยินอย่าง
 ที่สุดดังขึ้นจากด้านนอกอาคาร ข้างกองขวดโหลทองแพร์ก็
 มีร่างสูงหุ่นดีในชุดดำตัดกับผมสีแดงเข้มของ รัสเซลล์ บลัด-
 ไนต์

“ใครก็ได้ ขอแค่ว่าไม่ใช่คนคนนั้นก็พอ คนคนนั้นคือคน
 คนไหนกันนะ เซลริค เรมิงตัน”

แม้จะเป็นประโยคคำถาม แต่เหมือนรัสเซลล์จะรู้
 คำตอบอยู่ก่อนแล้ว

โอโย จะสวรรค์ นรก เทพ หรือมาร อย่างลงโทษผมไป
 มากกว่านี้เลยครับ เซลริคครวญในใจ มีอาจารย์คนนี้อยู่แล้ว
 จะขยับตัวทำอะไรได้ลำบากเป็นที่สุด

รัสเซลล์กวาดตามองห้องชมรมเร็วๆ ก่อนจะถอน
 หายใจพริต

“เอาเถอะ ฉันก็ไม่ได้อยากเป็นไอ้ที่ปรึกษาหนีหรรอ ถูก ยัดเยียดมาจนได้ แต่ช่วงนี้นั่นยุง จะส่งตัวแทนมาดูชมรมให้ ก่อน”

อา...สวรรค์แท้ๆ

“ไม่ต้องเสียใจนะ หลังเดือนหน้าจะกลับมาดูแลเอง”
เขายิ้มชั่วร้าย

โอ้ย...นรก ไม่อยากให้เดือนหน้ามาถึงเลย

อาจารย์หนุ่มยื่นเอกสารหนีบด้วยคลิปสีทองให้เซลริค

“รายละเอียดของอาจารย์ที่ปรึกษาชั่วคราว เป็นอาจารย์ คนใหม่ของสายอักษรวิทยา เพิ่งเข้าใหม่ก็จริงแต่ไฟแรง ผลงานดี เหมือนจะมีงานอดิเรกชอบศึกษาประวัติศาสตร์จอม มาร วันนี้นักยังไม่มา แต่มะรินจะเข้า เตรียมต้อนรับเขาด้วย แล้วกัน”

“ครับ” เซลริครับคำ

รัสเซลล์มองหน้าเขา แล้วส่ายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ
“นายนี้ก็ยังไปถึงเป็นตัวตึงตัวตึงตั้ชมรมได้”

ก็บังเอิญว่าผมเป็นจอมมารมาเกิดใหม่จะ เลยต้องหา ที่ช่องสุ่มกำลัง ตอบความจริงแบบนั้นได้ที่ไหนเล่า...

“แบบว่าคุยเพลินแล้วมันพาไปนะครับ” เซลริคแก้ตัว
แม้รู้ว่าไม่เนียน โรเซเลียขยับมายืนข้างเขาพร้อมยิ้มหวาน

“เลิกกันมาดีแล้วค่ะ วางใจเถอะนะคะอาจารย์”

เทลก้าบิ๊ปไหลเซลริคเบาๆ พลังบอกว่า “ถึงจะเป็นจอม ห่วย แต่แบบนี้อาจจะพัฒนาการที่ดีก็ได้แหละคะ”

เคย์เลนไม่ออกความเห็น แต่พยักหน้าสนับสนุน และ
หยิบกระดานดำยาวสองฟุตครึ่งแขวนบนผนังว่างเปล่า

รัสเซลล์ฟั่นลมพรีด เขามองอาคารเก่าจนสีลอกเลื่อน
แล้วขมวดคิ้ว

“จะตามช่างมาซ่อมให้ภายในพຽ່ງนี้ ตัวโครงสร้างยังดี
อยู่ไม่น่าเสียเวลามาก ธิบๆ เคลียร์ขยะซะ ถ้าเจออะไรแปลกๆ
พยายามอย่าจับด้วยมือเปล่าละ”

“?”

“อย่าทำหน้าที่เป็นลิงงงได้ไหมเซลริค ที่นี่เคยเป็น
ที่ทำการของชมรมพิลึกพิลั่นที่สุดในวิทยาลัยฟอร์นเบิร์ก ฉัน
ไม่ยอากให้พวกนายเจ็บตัวจากมรดกไม่พึงประสงค์”

รัสเซลล์เอ่ยทิ้งท้าย ก่อนเดินจากไป ชายเสื้อโค้ดดำ
ปลิวตามจังหวะหมุนตัว เห็นอาวุธสีเงินคมปลาบพับเก็บซ่อน
ไว้ด้านหลังเสื้อ

เทลก้าผิวปากเสียงแหลม “นอกจากดาบ เขาใช้เคียว
กับเซ่ด้วย คงเป็นคู่ต่อสู้ที่สนุกมากเลยนะ”

“ถ้าเขาไม่เจี้ยนเราทิ้งซะก่อนนะเนะ” เซลริคเอ่ยเสียง
ผิด โดยส่วนตัวเขาคิดว่าหากสู้กันจริงจัง รัสเซลล์น่าจะซัด
เขาจนตายตั้งแต่สามวินาทีแรก อาจารย์คนนั้นเกลียดเขา
จริงๆ นั่นแหละ

คิดพลางจอมห่วยประจำรุ่นก็เปิดเอกสารดูรายละเอียด
ของอาจารย์ที่ปรึกษาชั่วคราวไปพลาง

ภาพถ่ายบนเอกสารเป็นสิ่งที่สะกดตาทุกคน ชาย
หนุ่มในภาพอายุคงประมาณยี่สิบปลายๆ หน้าอ่อนใส คิ้วบาง
สั้น ดวงตาเรียวเล็กจนแทบเป็นเส้นเห็นว่าตาสีเขียวอมฟ้า
เส้นผมสีส้มอมแดงยาวสลวยตัดเป็นทรงชี้ๆ เล็กน้อยด้าน
หน้า ด้านหลังรวบไว้เรียบร้อยด้วยริบบิ้นสีดำเข้ากับเสื้อผ้าที่

เหมือนหลุดออกมาจากนิยายโรแมนติก

เขาสวมดับเบิลสูทตัดเย็บหรูหราเลิศ เลื่อเซ็กซี่ใหม่ และเนกไทสีขา้งติดเข็มกลัดอัญมณีสีเขียว น่าแปลกที่บนไหล่มีตุ๊กตาขนฟูกลมๆ สีชมพูจางๆ ฟูเล็กๆ แยกไม่ออกกว่าเป็นหนูขาวหรือค่างขาว แต่มีปีกก็คงเป็นค่างขาวแหละ

“กาเซียร์ อีนิกม่า” เซลริคอ่านชื่อนั้นเบาๆ และรู้สึกเหมือนมีลมวูบหนึ่งพัดปะทะเข้าหน้า แต่บางที่เขาคงคิดไปเอง

“มาวันมะริน...ไหนดูซิว่าแพ้อาหารอะไรไหม แพ้อาหารทะเล โอเค นั่นเราสั่งพวกที่ไม่มีของทะเลแล้วกันนะ” เทลก้ายื่นหน้าอ่านเร็วๆ

เคย์เลนพยักหน้า เขาหยิบสมุดโน้ตปกสีเทาเล่มหนึ่งมาจากไหนก็ไม่รู้ และเริ่มจดรายการข้าวของที่ขาดหายไป

บนสุดของลิสต์เหนือบรรทัดที่เขียนว่า มีอาหารต้อนรับ ห้ามใช้อาหารทะเล มีคำว่า ตู๋เย็น เขียนไว้ด้วยลายมือบรรจงน่าอ่าน

เมื่อนึกถึงลายมือ โรเซเลียจึงนึกได้ว่าเธอยังไม่ได้ถามความคืบหน้าเรื่องสำคัญอีกอย่าง “ผลจับไม้สั้นไม้ยาวชิงตำแหน่งเลขาฯ เป็นยังไงบ้าง”

ปีศาจหิมะตอบว่า “ผมได้ไม้สั้น เป็นเลขาฯ”

เขาหยิบสมุดอีกเล่ม (ปกสีน้ำเงิน) ออกมาจากกระเป๋านักเรียน แล้วใช้ปากกาสีทองที่คันเจอในกล่องเครื่องเขียนไม่มีเจ้าของเขียนลงไปว่า บัญชีทรัพย์สินชนรมวิจัยจอมมาร

“ขอบของอะไร จะเก็บไว้ก็มาลงบัญชีกันครับ ถ้าหายจะได้ตามเจอ” เขาพูดยิ้มๆ ก่อนจะเขียนวลี รายการของที่

ต้องการ ลงไปบนสมุดปกสีเทา

รอบคอบดีจริง ๆ เซลริคคิดพลางกระโจนออกไปรี้อ
ข้าวของที่โยนไว้ข้างนอก เขาคิดว่าจะเก็บหีบบรรจุไฟทาโรต์
สิบสองชุดเอาไว้ ตึกตาทั้บกระดาษรูปมังกรก็สวดยไม่หยอก
นาฬิกาทรายเรือนใหญ่ก็ดูใช้ได้

เขาทำหน้าเหยเมื่อเทลกำหีบหวักะโหลกแก้วที่เขา
ไม่ชอบขึ้นมาสำรวจอย่างพอใจ เธอเดินตรงไปหาชั้นวางยา
สารพัดประโยชน์ และจ้องมันอยู่นานราวกับพิจารณาว่าถ้า
โยนยาหมดอายุในนี้ทิ้งให้หมดแล้วเอาของใหม่มาใส่จะเวิร์ก
ไหม

โรเซเลียต่างจากคนอื่น เธอไม่ค่อยอยากได้อะไรเท่าไร
นัก แต่หลังจากสำรวจสองสามรอบ เธอก็เก็บชุดหน้ากาก
แสดงละครเวทีกับลัทธิอุปกรณ์การแสดงไว้ แม่ภายนอกจะ
ดูเหมือนขยะ แต่สภาพของข้างในทั้งเสื้อผ้า รองเท้า จนถึง
วิกผมยังดีเหมือนใหม่

เซลริคไม่แน่ใจว่าจะเก็บไว้ทำไม แต่โรสบอกเขาว่า “สัก
วันหนึ่งเราอาจจะดีใจที่มีมัน”

อืม วันไหนล่ะ... น่าสงสัยจัง เซลริคคิดตาม และหันไป
ดูเคย์เลนที่เริ่มแยกเครื่องแก้วกับเครื่องกระเบื้องออกจากกัน
เขาไม่สนใจของแตกหัก แต่เก็บของสภาพดีไว้โดยไม่ลงบัญชี

“นายจะเอาของพวกนี้ไปทำอะไรนะเคย์เลน”

ปีศาจหิเมะนึกถึงแม่ตสาว แล้วตอบตามที่เธอสั่งไว้ว่า
“แม่ตบอกผมว่า อยากได้อะไรเก็บไว้ ที่เหลือคัดแยก
ประเภทตามสภาพกับราคา แล้วเอาไปขายหาทุนเข้าชมรม”

“ว้าว! อย่างนี้เราก็รวยนะสิ” เซลริคตาวาว

“เจ๋งเนอะ มาช่วยกันหาสมบัติเถอะ เซลริค” เทลก้า ดาวาวระยิบระยับ วิญญาณนักผจญภัยพลุ่งพล่าน

“เอาเลย!”

โรเซเลียปล่อยให้เพื่อนคนอื่นหาสมบัติไป ตัวเธอเดิน ขึ้นไปบนชั้นสองสำรวจหาร่องรอยของวิญญาณหลอนที่สิง ในอาคารหลังนี้ ไม่ผิดแน่ มันหนีไปแล้ว คงตกใจกับกลิ่น อมนุษย์หลายพันธุ์จนไม่กล้ากลับเข้ามา

จะว่าไปเธอก็เห็นแล้วว่าวิญญาณนั้นไม่อันตราย ขอแค่ ไม่กลับมาทำของพังเสียหาย หรือทำใครบาดเจ็บเป็นอันใช้ได้ แต่ทำทางแม่มดถูกใจมันขนาดนั้น เธอก็ไม่คิดหว่านจะ มีโอกาสทำร้ายใคร

อดีตราชินีปีศาจมองใบหน้ายิ้มแย้มของเซลริคขณะค่อย หมอ่ดัมยาโบราณทำด้วยเงินแท้แต่ดำปี๋ตามสภาพขึ้นมาจาก กองข้าวของ เทลก้าซุ่มขึ้นกลางอากาศราวกับนั่นเป็นของ ล้ำค่า แล้วทั้งคู่ก็ตบมือกันเพียะอย่างถูกคอ

เซลริคมองขึ้นมาที่หน้าต่างพลางชูตะเกียงทองเหลือง ลวดลายสวยให้เธอดู

“โรส! เธอว่าในนี้จะมีเงินนี้ไหม”

เธอยิ้ม รู้ดีว่านั่นเป็นแค่ของเลียนแบบโบราณวัตถุ ไม่มี การลงคาถาอะไรไว้ กระนั้นเธอก็ตอบไปว่า

“ลองดูดูสิ”

เสียงหัวเราะดำเนินไปจนตลอดบ่าย ตกเย็นอัชราเอล กับคนอื่นๆ ก็ทยอยมารวมตัวที่ห้องชมรม แต่ละคนเลือกของ เข้าชมรมตามใจชอบ ที่เหลือไอรีนรับปากว่าจะเอาไปขายเอา

เงินเข้าชมรมให้หมด

“ยันต์สาปแช่งชุดนี้หายากมาก ต้องขายได้ราคาแน่”

เฟรย์มองเธอ ก่อนจะเลียบๆ เคียงๆ ถามว่า “จะคิด
ค่านายหน้าไหม”

“หกเปอร์เซ็นต์” เธอตอบทันที “เล็กน้อยมากสำหรับ
เรื่องยุ่งยาก”

ทุกคนตัดสินใจเจียบ แน่نونว่าไม่มีใครอยากเถียงเรื่อง
ธุรกิจกับแม่ค้ำมนตรา

หากสงสัยว่าห้องชมรมวิจัยจอมมารเป็นอย่างไร ให้
หลับตาลงนึกถึงอาคารรูปสี่เหลี่ยมคางหมู ที่มีด้านขวาของ
อาคารเอียงหกสิบองศาด้านหนึ่ง อีกสามด้านเชื่อมต่อกันด้วย
กำแพงตรง

ประตูทางเข้าอาคารอยู่ทางด้านซ้ายมือ เข้าไปปุ๊บจะพบ
ห้องโถงกว้างพอที่นักเรียนสิบคนจะนั่งได้สบายๆ แม้จะวาง
โต๊ะเก้าอี้ และตู้หนังสือลงไปแล้ว ห้องด้านหลังที่มีประตูตรงกับ
ประตูชมรมพาไปสู่ห้องแล็บทดลองเล็กๆ ที่พอหลอก
ตัวเองได้ว่าเป็นห้องครัวจากเคาน์เตอร์และพื้นปูกระเบื้อง
สีเทาขาว

ห้องด้านขวามือของห้องโถง ตรงตำแหน่งที่เป็นมุม
แหลมคือห้องน้ำที่ยังใช้การได้ แม้สุขภัณฑ์จะเป็นสีชมพูตุ่นๆ
แต่มีพร้อมฟังก์ชันอ่างล้างหน้า ราวแขวนเสื้อผ้า อ่างอาบน้ำ
และฝักบัว

ชั้นสองมีแค่สองห้อง คือ ห้องโถงโล่งโຈ้ง กับห้องเล็กๆ
ทางขวามือที่เป็นห้องมุมแหลม ห้องแรกไม่มีอะไรก็จริง แต่
ห้องที่สองยังมีร่องรอยวงเวทเขียนด้วยหมึกลบไม่ออกที่พื้น

หน้าตาแต่ละบานบ้างพังยับ กระฉกแตก บานพับห้อยร่อนแรง บ้างก็ยังดีอยู่ หากได้รับการเช็ดถูลงน้ำมันสัณนิทก็คงเหมือนใหม่

ขณะนี้สมาชิกชมรมวิจัยจอมมารทุกคนยืนบ้างนั่งบ้างตามอัธยาศัยอยู่ในห้องโถงชั้นแรกที่ได้รับการปกป้องจากเขตอาคมของไอริน

อัชราเอลยืนอยู่หน้ากระดานดำ เขากระแอมเบาๆ พลางใช้ชอล์กในมือเคาะบนกระดาน

“จุดประสงค์ของชมรมจอมมาร คือนาย เซลริค”

อดีตจอมมารสะดุ้งโหยง

ดวงตาสีอ่อนหลังแว่นกรอบเหลี่ยมของอัชราเอลฉายแวววาววับ และทำให้ชนคอต้งชันเมื่อสบตาเข้า ตอนนี้เขาอยู่ในภาวะที่เลือดมนุษย์หมาป่าถูกปลุกขึ้นมาเล็กน้อย แม้จะยังคงมีสติเยือกเย็นแต่ก็พบความสุภาพเก็บลงหีบไปแล้ว

“นายเป็นเจ้านายของพวกเรา เรามอบคำสาบานไปแล้ว ยิ่งไงความจริงข้อนี้ก็ไม่เปลี่ยน แต่เพราะว่านายตื่นขึ้นแล้ว และตอนนี้พวกนักล่าแต่ละกลุ่มก็คงกำลังประชุมลับร่างแผนตามหาและฆ่านายอยู่ ดังนั้นถ้านายป้อแป้อ่อนแอไม่ต่างจากมนุษย์ธรรมดาแบบนี้ นายอยู่ไม่ยึดแน่”

“ที่จริงคือ แย่กว่าเพราะคำสาป...” เรนฟอร์ดเสริม

ประธานนักเรียนพยักหน้ารับอย่างไม่เต็มใจ แต่เจ้าลิงหัวแดงพูดถูก

“ใช่ เพราะคำสาป นายมีเราเป็นลูกน้อง เราต้องปกป้องนายอยู่แล้ว แต่ก็คงไม่ได้อยู่กับนายยี่สิบสี่ชั่วโมง ดังนั้นคงจะดีกว่าหากนายเรียนรู้วิธีปกป้องตัวเองได้บ้าง ชมรมนี้ตั้งมา

เพื่อเหตุนี้โดยเฉพาะ เพื่อศึกษา และฝึกให้นายรอดชีวิต”

เชลริคมองมนุษย์หมาป่าหนุ่มกับมนุษย์ที่เหลือ เขาไม่ได้ช่วยเพื่อหวังจะได้รับการตอบแทนที่ท่วมเทขนาดนี้เลย ทว่าลึกลงไปแล้วกลับรู้สึกอุ่นใจเล็กๆ

โรเซเลียมองเขาด้วยสายตาที่บอกชัดว่า เธอจะไม่มีวันทิ้งเขา ต่อให้เกิดอะไรขึ้น เธอจะไม่ทิ้งเขา

อดีตจอมมารคลี่ยิ้มบางๆ ให้อัชราเอลกับคนอื่นๆ ก่อนจะค้อมศีรษะลงต่ำ

จอมมารคนอื่นๆ อาจมองเห็นว่าการก้มศีรษะให้ลูกน้องเป็นเรื่องน่าอับอาย แต่สำหรับเชลริค นี่คือการแสดงความขอบคุณ และการขอร้องเพื่อน

“ผมอาจทำได้ไม่ดี แต่ก็พยายามเต็มที่ ขอขอบคุณทุกคนมากนะครับ”

ไม่อยากตาย ก็ต้องสู้...

และสำหรับเขา แค่มียากตายยังไม่พอ เขาอยากจะมีพลังพอที่จะปกป้องคนสำคัญด้วย ทั้งโรเซเลียและคนอื่นๆ

แววตาในดวงตากกลมโตของเชลริคเปลี่ยนไปเล็กน้อย เมื่อเขามองตรงไปที่อัชราเอลอีกครั้ง

“จะฝึกอะไรก็ตามมาได้เลยครับ”

เลือดมนุษย์หมาป่าในร่างอัชราเอลตอบสนองกับสายตาใจสู้เช่นนั้น หมาป่าของเขาชอบเชลริค แม้ส่วนที่เป็นมนุษย์จะยังไม่ยอมรับนัก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ความตรงไปตรงมาและเด็ดขาดนั้น เป็นเสน่ห์สำคัญที่ทำให้เขาเลือกที่จะช่วยเชลริคมากกว่าปล่อยให้ตาย

อัชราเอลเคาะกระดานเบาๆ อีกครั้ง ก่อนจะขีดชอล์ก

ลงบนกระดาน

“ฉันกับเอรุธีย...”

“แล้วก็ฉันด้วย” เรนฟอร์ดขมวดคิ้ว ที่แรกเขาอยากจะเป็นคนอธิบายเอง แต่ดันเป่ายิ่งฉุบแพ้ง่ายใจต้องยอมเป็นผู้ฟังที่ดี แต่การละเลยชื่อเขาที่อุตสาหะเสียสมองช่วยคิดนั้นให้อภัยไม่ได้

“โอเค แล้วก็นายด้วย” อัสราเอลแทบจะต้องกัดฟันพูด “เราลองคิดดูแล้วว่าจะเริ่มฝึกเซลริคยังงี้ดี ต้องขอโทษด้วยที่เก็บไปคิดกันเองโดยยังไม่ได้ปรึกษาคนอื่น แต่เบื้องต้นอยากจะลองเสนอแผนนี้ดูก่อน ชอบไม่ชอบค่อยว่ากันอีกที”

เทลก้า เคย์เลน ไอริน เฟรย์ ซิโตรเนล่านั่งฟังอย่างสนใจ แม้เซลริคจะใจตุ้มๆ ต่อมๆ แต่ก็นั่งลุ้น โรเซเลียเยือกเย็นกว่าใครเพื่อน เธอรอได้ หากพวกเขาเสนอสิ่งที่น่าฟัง คำชี้แนะเบื้องต้นและการฝึกฝนจากเธออาจจะรอไว้ก่อนได้

ที่ผ่านมาเธอพยายามฝึกเขาตามลำพัง บางคราวเธอประสบความสำเร็จ บางคราวเธอล้มเหลว แต่สุดท้ายเธอก็ไม่เคยรักษาชีวิตเซลริคไว้ได้สักครั้ง บางทีอาจจะถึงเวลาเปลี่ยนวิธีแล้ว ให้เซลริคได้รับการฝึกจากคนอื่นก่อน และเธอจะรอเป็นด่านสุดท้าย

ถึงจะเป็นเซลริค...ไม่สิ เพราะว่าเป็นเซลริค แม้เป็นแค่การฝึก เธอก็ไม่คิดจะยอมอ่อนข้อให้ ถ้าเขาเอาชนะเธอไม่ได้ ก็ลืมเรื่องชนะศัตรูคนอื่นไปได้เลย

แม้จะรักเขา เธอก็ยังไม่ยอมปล่อยให้เขาออกจากการปกป้องของเธอ จนกว่าเขาจะพิสูจน์ได้ว่าแข็งแกร่งพอจะก้าวข้ามเธอไปได้

เหมือนที่เมื่อแสนนานมาแล้วเขาทำได้ เมื่อตอนที่เข
เคยเป็นเวอร์ซัส ไลเซน และสยายปีกที่หกสำเร็จ

เธอคือบททดสอบสุดท้าย และจะยังไม่บอกใครจนกว่า
เวลาจะมาถึง

การปกป้องใครสักคนที่ดีที่สุดคือ การสอนให้เขาให้รู้จัก
ปกป้องตัวเอง

โรเซเลียเชื่อเช่นนั้น เซลริคจะไม่เพียงแข็งแกร่งเพราะ
มีลูกน้องเป็นเกราะกำบัง เขาควรแข็งแกร่งด้วยตัวของเขา
เอง

เสียงซอล์ครูดเนื้อกระดานดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่ช้า
บนกระดานดำก็ปรากฏข้อความเรียงกันทั้งสี่หน้าข้อ

ข้อหนึ่ง รู้จักตัวเอง

ข้อสอง ร่างกายต้องฟิต

ข้อสาม ความรู้ต้องพร้อม

ข้อสี่ ใช้เวทมนตร์ต่อสู้ให้ได้

ข้อห้า ไม่มีเวทมนตร์ก็ต้องสู้ให้ได้

“รู้จักตัวเอง” อัสราเอลกระแอมเบาๆ “ข้อมูลเกี่ยวกับ
ทราซไร้พ่ายในตำราเรียนอย่างเดียวยังไม่พอ นายต้องรู้ลึก
กว่านั้น รู้ว่าทำอะไรได้บ้าง เคยมีเรื่องกับใคร มีพันธมิตร
ที่ไหน และเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดที่พวกเขาจะไม่แวงกัด
นาย ตรงส่วนนี้ฉันจะเป็นคนสอนนายเอง และผมจะดีใจมาก
ถ้าคุณจะช่วยตรงนี้ด้วยครับ โรเซเลีย”

แม้จะปลุกเลือดหมาป่าขึ้นมา ท่านประธานก็ยังสุภาพ
กับโรเซเลียได้อย่างน่าประหลาด

หญิงสาวพยักหน้ารับ “ยินดีค่ะ ฉันมองเห็นอดีตพวก

นั่น ฉันช่วยได้แน่”

เรนพอร์ดรับช่วงต่อจากอัสราเอลตามทีนัดแนะกันมาทันที

“ข้อสอง ร่างกายต้องฟิต นายต้องเข้าคอร์สฝึกพิเศษ ฝึกร่างกายให้ชินและคล่องตัวในการต่อสู้หลบหลีก นายต้องเร็วและแกร่ง แม้จะตัวเล็กแต่ก็มีวิธีที่นายจะเอาชนะความต่างของพละกำลังได้ สำคัญที่สุดคือ นายต้องมีร่างกายแข็งแรงและสุขภาพดี ฉันจะรับผิดชอบข้อนี้เอง ถ้าใครคิดว่าช่วยได้ก็ยินดีต้อนรับ”

ซิโตรเนล่าชูมือขึ้นอย่างอายๆ “ฉันจะช่วยดูให้อีกแรงค่ะ”

“ขอบคุณครับ” เรนพอร์ดส่งยิ้มให้ภุตพฤษชา เวลาพูดจาสุภาพและยิ้มดี ๆ หน้าตาหล่อเหลาก็พลอยทวีเสน่ห์ขึ้นไปด้วย แต่ก็นะ...หน้าแบบนี้มันอยู่ไม่ถึงสามนาทิตีหรือถ้ามีอัสราเอลอยู่ใกล้ๆ

“ความรู้ต้องพร้อม” เอรูเทียมองข้อสาม “ข้อนี้อาจจะต้องผสมโรงช่วยกัน เซลริคและพวกเราทุกคนด้วย เราจำเป็นต้องรู้ว่าใครเป็นศัตรูของเรา มิตรของเรา มีพลังอะไรบ้าง อาณาเขตอยู่ตรงไหน ตลอดจนวิธีรับมือ และการหาข้อมูลในการเจรจา”

เฟรย์ยกมือขึ้นอาสา “ฉันขอเป็นตัวยืนแล้วกัน สาขาอักษรวิทยาต้องศึกษาเอกสารเก่าแก่และปุมตำนานมากมาย ฉันหาข่าวสะดวกอยู่แล้ว”

“ผมช่วย” เคย์เลนอาสาอีกคน เขาช่วยเซลริคในข้ออื่นไม่ได้ แต่เรื่องนี้เขามั่นใจพอสมควร เขาสนใจเรื่องของโลก

ภายนอกมากมายตั้งแต่ออกจากภูเขาหิมะมาที่นี่ และบังเอิญ
รู้จักกับแหล่งข้อมูลชั้นเลิศที่พูดเก่งสุดยอดอยู่คนหนึ่ง

ท่าทางเรียบๆ ของปีศาจหิมะทำให้คนอื่นเชื่อว่าเขาคิด
มาดีแล้วก่อนอาสา ความสนใจจึงพุ่งไปที่แผนการฝึกจอมมาร
ขั้นต่อไป

“ใช้เวทมนตร์ต่อสู้ให้ได้” ไอรินอ่านตามแล้วยิ้ม แม้
สีหน้าจะยังคงวุ่นงันเหมือนปกติ แต่ประกายในดวงตาบอกชัด
ว่าเธอสนใจมาก “ข้อนี้ยังก็ต้องฉันอยู่แล้ว จะสอนพื้นฐาน
ทฤษฎีตลอดจนอย่างอื่นที่จำเป็นให้”

เทลกายิ้มกว้างให้กับข้อสุดท้าย “ไม่มีเวทมนตร์ก็ต้อง
สู้ให้ได้ ข้อนี้คงไม่พ้นใครก็ตามที่มีประสบการณ์ต่อสู้โดยไม่ใช้
เวทมนตร์สินะ จงได้ไหม”

เอรุเทียยิ้มบางๆ “ที่จริงข้อห้าเป็นความรับผิดชอบของ
ผม ถ้าเทลกายชอบจะยกให้ก็ได้”

“ไม่ต้องๆ ช่วยกันนี้แหละ น่าสนุกจัง”

เซลริคอยากยิ้ม แต่รู้สึกรอยยิ้มติดขัดชอบกล เขายังมี
คำสาปติดตัวอยู่ ถึงทุกคนจะพยายามสอนไป ความพยายาม
อาจจะเสียเปล่าหมดสิ้น

มือนุ่มน้มของโรเซเลียวางลงบนไหล่เขา เธอมองเหมือน
เดาได้ว่าเขาคิดอะไรอยู่และกล่าวว่า

“หากปลดผนึก นายจะทำได้ เชื่อกันสิ ทุกครั้งที่ปลด
ผนึก นายจะคงสภาพได้นานขึ้น จำได้ไหม ยิ่งใช้พลังยิ่ง
แข็งแกร่ง”

“จำได้สิ”

รวมถึงเรื่องที่ยิ่งใช้ก็จะยิ่งทิ้งความเป็นมนุษย์ไว้ข้างหลัง

ด้วย...

เรื่องนี้ยังรบกวนใจเซลริคมากกว่าที่คนอื่นจะทำได้ เขาอยากพุ่งออกไปข้างหน้าคว้าโอกาสที่ทุกคนมอบให้อย่างปราศจากความลังเล

แต่ยิ่งเขาเป็นมนุษย์น้อยลงเท่าไร ยิ่งก้าวไปใกล้การเป็นจอมมารมากเท่าไร

เขาก็เป็นปีศาจมากขึ้นเท่านั้น

แม้จะถูกดึงความรู้ในหัวหายไปในบางครั้ง แต่ ณ วินาทีนี้เขาจำได้ดี ปีศาจดำเนินชีวิตด้วยอารมณ์และสัญชาตญาณเป็นหลัก

พวกเขามีสัญชาตญาณในการเอาชีวิตรอดสูงมาก สูงจนกระทั่งการพรางชีวิตอื่นเป็นเรื่องธรรมดา

แม้ร่วมสายเลือดก็ฆ่าได้ แม้เป็นลูกในไส้ก็ฆ่าได้ แม้ผู้ให้กำเนิดก็ไม่ละเว้น

ถ้าวันหนึ่ง เขากลายเป็นสิ่งมีชีวิตแบบนั้นจริง
ถึงตอนนั้น...

พ่อแม่จะเห็นเขาเป็นอย่างไร และเขาจะเห็นพ่อกับแม่เป็นอย่างไร ยังเป็นพ่อแม่ที่เขารัก พ่อแม่ที่คอยปกป้องเขา หรือเขาจะเห็นพ่อแม่เป็นแค่มนุษย์ ขณะที่พวกท่านมองเขาด้วยสายตาซึ่งซังเหมือนที่เขาเคยเห็นจากปู่ย่าเมื่อยังเด็กมาก

แม้ปู่กับย่าจะเสียไปแล้ว ภาพดวงตาที่แทบมอดไหม้ด้วยเพลิงแห่งความซังซัง หวาดกลัวจนแทบเป็นความบ้าคลั่งยังประทับแน่นในใจเซลริคเหมือนแผลเป็นที่ไม่มีวันเลือนหาย

พ่อแม่...อาจจะมองเขาแบบนั้น

ความกลัวลึกๆ เกะกินในใจเซลริค เขารอดมาได้ถึง

ทุกวันนี้เพราะโรสและพ่อกับแม่ เขารู้ดีว่าตัวเองคงใจสลาย หากเพลิงแห่งความชิงชังนั้นปะทุขึ้นในดวงตาของผู้ให้กำเนิดเขา

และยังรู้สึกเลวร้ายกว่านั้นหลายเท่าพันทวี หากเขาพลั้งมือทำร้ายพวกท่าน

เขาจะกลายเป็นจอมมารเพื่อทำลายคำสาป เพื่อปกป้องเพื่อน แต่ถึงตอนนั้น...

เขาจะยังเป็นตัวของเขาเองอยู่หรือเปล่า
จะยังเป็นเซลริค เรมิงตัน หรือเป็นอย่างอื่น
“เซลริค” เสียงโรเซเลียดังเขาออกมาจากวงค์
“หือ”

“นายไม่ได้ฟังฉันเลย” อัชราเอลทอดอก
“เอ่อ ขอโทษนะ เหม่อไปหน่อย พุดอีกทีได้ไหม”

ประธานนักเรียนเสยเส้นผมที่คอยแต่จะตกลงมาจากหน้าผาก แล้วเอ่ยเสียงดังฟังชัดเป็นครั้งที่สองว่า “ฉันอยากเห็นนายในสภาพปลดผนึกอีกครั้ง เรามีเวลาไม่มาก เพราะฉะนั้นฉันถึงขอให้นายมาที่นี่อีกครั้ง คินนี่สี่ทุ่ม ฉันจะไปรับส่วนโรเซเลีย...”

“ฉันจะมารอที่นี่ ตามเวลานัด” สาวงามประจำรุ่นตอบ
“ตกลงตามนี้ ใครอยากมาฉันไม่ห้าม แต่ขอให้ระวังรักษาความลับเป็นลำดับแรก เราไม่รู้ว่าพวกนักล่ามาถึงที่นี่หรือยัง ประมาทไม่ได้เด็ดขาด”

ทุกคนขานรับแข็งขัน มีเพียงเซลริคที่รู้สึกไม่สบายใจ ตอนนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงจากเบื้องลึกในใจ

“นายไม่ต้องกลัวหรอก เรื่องพรรคนั้นจะไม่เกิดขึ้น”

เด็ดขาด ถึงเวลาคุยกันแล้วละ เซลริค”

“ซาโดว์” เซลริครองเรียกเงาของเขาในใจ น่าแปลกที่เขา
เรารู้สึกได้ถึงวงแขนที่โอบรอบคอเขาเบาๆ มันมีอุณหภูมิ และ
สัมผัสสลับโยน เหมือนผู้ใหญ่ปลอบเด็กที่กำลังตื่นกลัว

ก่อนความกลัวที่ขมวดจนแทบเป็นปมค่อยๆ คลายออก
ช้าๆ

น้ำหนักอ้อมแขนล่องหนของซาโดว์หายไป พร้อมประ-
โยคทิ้งท้ายสั้นๆ

“ใจเย็นๆ ก่อนสีทู่ม ขอแค่นายงีบสักนิด เราจะได้เจอกัน
แน่นอน”

Bell 2

ชมรมลับ คลับจอมมาร II - Demon King's Legacy -

หลังกินข้าวเย็นเสร็จ เซลริรีบปลีกตัวไปอาบน้ำก่อนใครเพื่อนเหมือนเคย เขาทำแบบนี้มาตั้งแต่ปีหนึ่ง และยังไม่มีใครตั้งใจสงสัยเรื่องปานบนหลังสักครั้ง

เซลริคออกมาจากห้องอาบน้ำที่เรียงกันเป็นแถวยาว แต่ละห้องสร้างด้วยกระจกผ้า เหมาะเหม็งสำหรับการอาบน้ำโดยไม่มีใครรบกวน เขาดึงชุดนอนออกจากถุงผ้า พอเห็นชุดเด็กหนุ่มก็ถอนหายใจเนือๆ

คุณแม่ผู้คลั่งของน่ารัก ยัดเยียดเอาชุดนอนลายหน่อมแน้มมาให้เขาสวมนอนตลอดปี วันนี้ชุดนอนทั้งเสื้อทั้งกางเกงแขนยาวเป็นลายทางสีแดง บนกระเป๋าสี้อมีหน้าหมึกกับลูกเจี๊ยบนอนเอกเซนกบนพรม

เซลริรักแม่เกินกว่าจะขัดใจจึงยอมใส่ชุดนอนสมตัวแต่ไม่สวมวัยเรื่อยมา ถึงยังงี้เขาก็ไม่ใส่ชุดนอนออกไปเดินท่อมๆ นอกหอพักอยู่แล้ว ไม่ต้องกลัวโดนล้อ เพราะเพื่อนในหอก็ใช้ว่าจะสวมอะไรน่านมกกันเท่าไร

เคย์เลนสวมแต่ชุดนอนสีขาว ดำ เทา น้ำเงินเรียบๆ

เน้นใช้งานมากกว่าแฟชั่น ผิดกับห้องตรงข้ามที่สติไม่ค่อยดี ชอบใส่เสื้อฮาวายลายดอกชบาสีแสบตานอน แต่ก็นับว่ายังดีกว่ารุ่นพี่สายต่อสู้ห้องสุดทางเดินชั้นสอง ที่บอกว่าใส่เสื้อผ้าแล้วนอนไม่หลับ ต้องนอนเปลือย เป็นภาพบาดตา รุมเมต รุ่นพี่จากสายอักษรวิทยาที่แสนเรียบบ่อยไปทุกคืนตลอดปี ที่แท้ก็คือ นายซีเปลือยนั้นเป็นโรคเดินละเมอ พวกเด็กเข้าใจผิดเพ่งย้ามา ยังไม่รู้เรื่องเจอเข้าจึงร้องกรี๊ดกร๊าดสลบเหมือดกับภาพอุจาดทุกต้นท่อม

อดีตจอมมารเปิดประตูเข้าไปในห้อง เคย์เลนกลับมาแล้ว กำลังนั่งอ่านตำรา *แปรรธาตุ : ยาวพิเศษ คุณก็ทำได้* เซลริคเดินผ่านเขา ตรงไปที่เตียงตัวเอง เคย์เลนอ่านหนังสือแล้วจะลืมหอกไปชั่วคราว ต่อให้หอบเปิดก็คงไม่รู้ตัว

เมื่อกลับมาที่วิทยาลัยฟอร์นเบิร์ก การไปมาหาสู่กับโรเซเลียก็เป็นเรื่องยากขึ้นกว่าตอนอยู่ในเรือบิน อาคารหอพักของฟอร์นเบิร์กตั้งรวมกันอยู่ด้านหลังโซนอาคารเรียนคั่นกลางด้วยสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่พวกนักดนตรีสมัครเล่นชอบเปิดวงบรรเลงกันตอนค่ำวันศุกร์

หอพักในวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กมีสามกลุ่มอาคาร แต่ละกลุ่มแบ่งเป็นสี่ส่วน หากมองจากมุมสูงจะเห็นเป็นรูปคล้ายเครื่องหมายบวกที่มีแค่สามขา ซ้าย ขวา และหลัง แต่ไม่มีแกนข้างหน้า ตรงใจกลางมีวงกลมใหญ่ๆ

วงกลมใหญ่นั้นคือห้องโถงกลางของหอพักในวิทยาลัยฟอร์นเบิร์ก เป็นศูนย์รวมร้านค้าสหกรณ์และโรงอาหารที่เปิดเฉพาะมือเข้ากับมือค้ำ มีห้องอ่านหนังสือ ห้องประชุมย่อย และหอประชุมกลางสำหรับกิจกรรมหอพักต่างๆ ไล่ขึ้นไปเป็น

วงกลมซ้อนกันหกชั้น และมีเสาโค้งขึ้นไปถึงยอดโดมที่กระเบื้องเปลี่ยนสีตามสภาพอากาศได้อย่างน่ามหัศจรรย์

แผนที่ยื่นออกไปด้านหลังโถงกลางคือหอพักอาจารย์สูงสี่ชั้น ต้องห้ามสำหรับนักเรียนทุกคน จึงลือกันว่าข้างในนั้นสุดหรู ฟูฟาราวกับวัง แถมยังมีห้องอาหารส่วนตัวที่เสิร์ฟอาหารระดับภัตตาคารให้คณาจารย์กินทุกเย็น

ส่วนอาคารสี่เหลี่ยมสูงห้าชั้นที่กระหนาบโถงกลางซ้ายขวา คือหอพักหญิงและหอพักชาย

แน่นอนว่ามีกฎคลาสสิก ห้ามขึ้นหอเพื่อนต่างเพศ หากจะพบกันต้องลงมาเจอกันที่โถงกลางเท่านั้น

เชลริคไม่เคยเข้าไปผิงหออญิงมาก่อน แต่ก็ไม่ได้คิดว่าแผนผังจะต่างจากหอชายมากนัก หอพักมีห้าชั้นก็จริง แต่ตัวตึกยาวมาก ชั้นหนึ่งมีประมาณสี่สิบห้อง มีบันไดขึ้นลงสามตำแหน่ง ห้องน้ำรวมแบบมีทั้งฝักบัวและอ่างใหญ่ชั้นละสองห้องตรงกึ่งกลางอาคารและท้ายอาคาร

หอพักมีทั้งแบบเดี่ยวและแบบคู่ พวกพักเดี่ยวห้องจะอยู่ไกลโถงกลางและห้องแคบกว่า ส่วนห้องคู่นั้นจะกว้างราวๆ สี่เมตร ลึกห้าเมตร มีโต๊ะเตียง และตู้เสื้อผ้าให้คนละชุด เตียงของแต่ละห้องพิเศษตรงที่สั่งความยาวและรูปแบบให้เหมาะกับรสนิยมเจ้าของห้องได้

เชลริคและเคย์เลนซึ่งชอบให้ห้องโล่งกว้างจึงเลือกใช้เตียงสองชั้น เชลริคนอนชั้นบน เคย์เลนนอนชั้นล่าง วางโต๊ะวางตู้แล้วยังพอเหลือที่ให้ทั้งคู่ลากชั้นหนังสือมาวางเพิ่มได้อีกหลังหนึ่ง

พื้นห้องเป็นไม้กระดานแผ่นใหญ่สีอ่อน ปูพรมวงรีมีตรา

โรงเรียนกลางห้อง หน้าต่างใหญ่ซ่อนอยู่หลังม่านสีครีม แทบกลืนกับกำแพงขาวที่ไม่อนุญาตให้แปะโปสเตอร์ (แต่ก็เห็นแปะกันทุกห้อง)

เชลริคปีนขึ้นไปนอนบนเตียง ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมถึงคอ นาฬิกาบนผนังบอกเวลาสองทุ่มครึ่ง ยังเร็วไปสำหรับการนอนปกติ แต่ตอนนี้เชลริคไม่สน เขาอยากพบเงาของตนเอง แทบแย่แล้ว

เขาหลับตาลงพยายามไม่สนใจแสงจากโคมไฟบนเพดาน เมื่อพลิกตัวหันเข้าหากำแพงและดึงผ้าห่มคลุมหัวได้ไม่นาน เชลริคก็ได้ยินเสียงเพลงแว่วๆ ดังมาจากชั้นล่าง

คงเป็นคู่รักรุ่นพี่สายอักษรวิทยา สองคนชอบร้องเพลงโต้กันข้ามหอนาฬิกาหญิงตลอดเวลา

ปกติคงโดนด่าแล้ว แต่เพราะทั้งคู่เป็นนักร้องตัวจริงเสียงดีหาตัวจับยาก จึงยังไม่มีเสียงประท้วงแต่อย่างใด

เด็กหนุ่มร่างเล็กหลับตาลงช้าๆ เริ่มมีนเมาไปกับเนื้อเพลงที่เขาแปลไม่ออก แล้วจมดิ่งลงสู่ห้วงนิทรา

ในความมืดมืดไร้ที่สิ้นสุด เชลริค เรมิงตันลืมตาขึ้น พบกับทิวทัศน์ที่เขาคุ้นเคย ท้องฟ้ามืดมิด ที่มองเห็นยอดกิ่งไม้แก้ว เขาดันตัวขึ้นจากพื้นทรายสีขาวแวววาว และเงยหน้าไปมองร่างที่กำลังนั่งรออยู่บนต้นไม้แก้วใส

“ไ้ เชลริค ซ้ำชะมัด รอตั้งนานเนาะ” ซาโดว์โบกมือให้อย่างร่าเริง เขายังคงมีหน้าตารูปร่างเหมือนเชลริคทุกประการ ต่างกันแค่ดวงตาและสีผมที่ดำสนิทจนแทบกลืนหายไปกับความมืด

ที่สำคัญ ชาโดว์เหมือนจะพอใจกับการเดินไปเดินมาบน
เกาะมืดๆ ขณะสวมเสื้อคลุมดำตัวนุ่มยาวแค่ตัวเดียว ปล่อย
เท้าเปลือยเปล่า

“นายนี้...ไม่คิดจะสวมชุดอื่นบ้างรึไง” เซลริคทัก

ชาโดว์ยกไหล่พลางกระโจนลงจากต้นไม้อย่างนุ่มนวล
“ในมิติความฝัน นายจะสนใจแฟชั่นไปทำไมจริงไหม”

เซลริคลุกขึ้นยืน แล้วปิดทราายออกจากทางเก๋งชุดนอน
ลายทาง “คราวนี้พร้อมจะคุยแล้วหรือ”

“อ้อ...ก่อนอื่น” เขาขยับมือเข้าไปในเสื้อคลุม และดึง
ช่อดอกกุหลาบสีดำออกมาส่งให้เขา มีสายรุ้งหลากสีสั้น
ระเบิดพุ่งออกมาเหมือนใครดึงพลุกระดาศสำหรับงานปาร์ตี้

“ยินดีด้วยนะท่านประธานชมรมจอมมาร!!” ชาโดว์ยิ้ม
แฉ่งน่าหมั่นไส้ ชนิดที่ถ้าไม่ได้หน้าเหมือนเขาราวกับฝาแฝด
คงวิ่งเข้าไปต่อยหน้าหงาย

คิวของเซลริคขมวดเข้าหากัน ก่อนเขาจะก้าวฉับๆ ไป
ในทิศตรงข้ามกับร่างเงาของตน “ถ้าเรียกมาคุยแค่นี้ ฉันจะ
กลับละ บอกมาซิว่าจะกลับได้ยังไง”

“เดี๋ยวลี! แหย่เล่นนิดเดียวเอง อย่าใจน้อยหย่อยเลยนะ”

ชาโดว์ใช้ช่อกุหลาบสะกิดไหล่เขาเบาๆ ก่อนที่มันจะ
สลายไปเป็นควัน

“ฉันชอบชมรมนายนะ แต่ว่ามาเข้าเรื่องกันดีกว่า ฉัน
รู้ว่านายกลัวใจเรื่องอะไร และย้ำอีกครั้งว่าไม่ต้องกังวล”

มือของชาโดว์ที่แม้จะเย็นเฉียบแต่ก็ให้ความรู้สึกอุ่นใจ
เกินคาดแนบข้างแก้มขวาเซลริคเบาๆ ดวงตาสีนิลสลับกับ
ดวงตาสีน้ำตาล ริมฝีปากเอื่อยยิ้มๆ ว่า

“ถึงจะกลายเป็นปีศาจทีละน้อย แต่นายก็ยังเป็นนาย ยังมีหัวใจดวงเดิม ชอบหรือเกลียดอะไรเหมือนเดิม แค่ตีกีรมันจะแรงขึ้น สัญชาตญาณต่อสู้จะตื่นตัวเต็มที่ ปีศาจเป็นสิ่งมีชีวิตที่อารมณ์พลุ่งพล่าน อิกนานกว่านายจะต้องระวังเรื่องอารมณ์ของตัวเอง แต่พูดจริงๆ นะ...”

เขาหยิกแก้มเชลริคด้วยท่าทางเหมือนผู้ใหญ่เอ็นดูเด็ก “นายพินอารมณ์ดีกว่าบางคนที่ผ่านมา บางชาติเราจึงเงาจนน่าโมโห ระเบิดอารมณ์ตูมตามตลอดเวลา น่าสมเพชชะมัด แต่ถ้าเป็นนายคิดว่าไม่มีปัญหาหรอก”

อดีตจอมมารจุ่มมือร่างเงาที่หยิกแก้มตนอย่างถือวิสาสะออก เขามองไปรอบๆ ก่อนจะถามว่า

“แล้ว...ยังมีอะไรที่ฉันจำเป็นต้องรู้อีกล่ะ”

ซาโดว์สะบัดมือ แก้อืแก้มมีพนักสองตัวปรากฏขึ้นจากพื้นทราย เขายึดแก้อืตัวหนึ่งนักเอกเขนกแล้วพูดเสียงสบายๆ ว่า

“สองสามอย่าง ที่จริงมีเรื่องอีกแยะ แต่ตอนนี้แค่สองสามอย่างก็พอ อย่างแรก...เรื่องที่นายพบกับฉัน ขอให้เป็นการลับของเรา ไม่ว่าใครถามห้ามบอก”

“ก็...ไม่คิดจะบอกอยู่แล้วละ” บอกไปก็คงหาว่าเขาบ้า นะสิ

“ดีแล้ว ถ้าจะอ้างอิงข้อมูลอะไรที่ฉันบอก อ้างไปเลยว่า นายฝันเห็นจากเลี้ยวความทรงจำเอา แต่อย่าบอกใครว่าเงาของนายเดินท่อมๆ อยู่ในมิติส่วนตัวแบบนี้เด็ดขาด”

“เข้าใจแล้ว” เชลริคพยักหน้าแข็งขัน แม้จะรู้สึกขัดๆ ในใจเล็กน้อยว่า ทำไมเงาของเขาถึงได้ดูเป็นผู้ใหญ่กว่าเขาอีก

“แหม...มันก็น้อยอยู่แล้ว” ชาโดว์กล่าวร่าวกับไต้ยีนสิ่งที่เชลริคคิด “นั่นคือ เงว เป็นตัวแทนจากอดีตชาติของนายผสมกับปัจจุบัน วยุฒิก็ต้องมากกว่าเป็นธรรมดา”

เชลริคมองไปรอบเกาะที่มีแสงเรืองๆ จากต้นไม้แก้วและตะเกียงโลหะ ครั้งแรกที่มาที่นี่ มัวแต่ตกใจจนไม่ทันสังเกต แต่ตอนนี้เห็นชัดว่าตะเกียงแต่ละดวงเป็นโลหะก็จริง แต่ต่างสี ต่างรูปแบบ ต่างวัสดุราวกับหลุดมาจากคนละเวลาคนละสถานที่

ชาโดว์ทำคางกับที่เท้าแขนเก้าอี้ พร้อมเปรยว่า “นี่คือเรื่องแรกที่ฉันต้องบอกนาย เป็นคำเตือนนะนะ นายคงเห็นตะเกียงพวกนี้แล้ว มีเยอะแยะแถมบางดวงก็ดับ บางดวงก็ติด นายพอรู้ไหมว่าทำไม”

คราวก่อนเชลริคเห็นมีแค่สองดวงที่ส่องสว่าง ที่จริงมีอีกดวงหนึ่งส่องสว่างอยู่ไกลๆ แต่ก็เหมือนจะไม่จำเป็นเมื่อบนเกาะกลางทะเลสีดำนี้สว่างพอมองเห็นว่าอะไรเป็นอะไรจากแสงเรืองของต้นไม้แก้วและพื้นทราย

ที่จริงเชลริคอยากตอบไปว่า “ใครจะไปรู้พะ” แต่ลึกๆ ในใจเขาเหมือนจะพอเดาบางสิ่งได้ เขาไม่ได้ตอบคำถามแต่กลับเป็นฝ่ายถามแทน

“มีตะเกียงทั้งหมดกี่ดวง”

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากร่างเงาทันใด

“สามสิบสาม ฉันเป็นตัวแทนออกมาเดินท่อมๆ ไม่มีตะเกียงของตัวเอง ตะเกียงสามสิบสามดวงบอกฉัน คืออดีตทั้งหมดของนาย และถ้านายเหลว นายอาจจะเป็นดวงที่สามสิบห้า”

เซลริคกลืนน้ำลายเอือก ทั้งที่ตอนนี้รู้ตัวว่าฝนอยู่แต่
ลาคอกลับสแปรคายเหมือนขาดน้ำขึ้นมาได้

“แล้ว...เรื่องไฟติดหรือดับนั้นมัน เกี่ยวกับเรื่องในอดีต
ด้วยใช่ไหม”

“ถูกต้อง” ดวงตาของชาโดว์ทอประกายพึงใจ เขามาย
มือออกไปยังป่าต้นไม้แก้วที่แขวนตะเกียงกระจายตัวไปทั่ว
พลางเอ่ยว่า

“ดวงที่ดับแล้ว คือชาติที่ตัวนายตอนนั้นไม่มีเรื่องติดค้าง
ใดๆ อีก จะว่าไปนายก็คงรู้ว่าที่ผ่านมาเราก็ตายไม่ค่อยสวย
นัก แต่ว่าเป็นเรื่องน่าดีใจนะ ที่สุดท้ายเราไม่ค่อยได้ลากความ
รู้สึกนึกคิดรุนแรงติดไปชาติหน้าเท่าไร”

“แสดงว่าไฟดวงที่ติดอยู่ คือ ตัวแทนของชาติก่อนที่ยัง
ไม่ยอมสงบของฉันทะหรือ” เซลริคพยายามย่อยข้อมูลเต็มที่

“ແ່ນແລ້ວ” ร่างเงายื้มกว้าง “มืออยู่สามชาติที่นายยังมี
เรื่องติดค้าง ไม่นับฉันทะ ฉันทะจะคาอยู่ที่นี่จนกว่าเราจะพ้น
จากคำสาปอุบาทว์ ถึงนายล้มเหลวก็จะไปเกิดใหม่ และนาย
ในภพใหม่ก็ต้องมาพบกับฉันทะอีก”

นั่นฟังดูน่าเศร้าทีเดียว...เซลริคนึกในใจ ต้องอยู่รอดตาม
ลำพังในแบบนี้ แนะแนวช่วยตัวเองในชาติใหม่ให้รอดชีวิต
แต่ก็ยังไม่เห็นผลสัมฤทธิ์แม้แต่ครั้งเดียว

“ไม่แยขนาดนั้นหรอกน่า ตอนนี้อย่าร้อยกว่าปีเอง ต้อง
สักห้าร้อยฉันทะถึงจะเปื้อน ถึงตอนนั้นอาจเลือกสักคนขึ้นมาทำ
หน้าที่แทน”

“แล้ว...นายก็จะเป็นหนึ่งในตะเกียงที่ไฟติดหรือ”

รอยยิ้มเศร้าๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าแปดสีดาของเซลริค

ร่างเงาพยักหน้ารับ

“ใช่...ฉันเป็นหนึ่งในพวกที่ยังไม่ยอมรับความตายของตัวเอง ยังมีเรื่องติดค้างอยู่ เรื่องนี้สำคัญตรงที่ว่า บางชาติของนายยังไม่ยอมกลืนหายไปกับปัจจุบัน เหมือนวิญญูณ นายถูกฉีกแบ่งเสี้ยวไปนะ ตอนนี้อย่างไม่เป็นอุปสรรค แต่หากนายคิดจะขึ้นเป็นจอมมารจริง นายมีปัญหาแน่ นายต้องรวบรวมทุกส่วนเสี้ยวกลับมาให้หมด ถึงตอนนั้นเมื่อไรฉันจะเป็นคนสุดท้าย”

เซลริคเกาผมจนชี้ฟู ไม่ค่อยอยากเชื่อนักกว่าวิญญูณ เขาแหงนไปบางส่วน

“ตกลงว่า ฉันต้องทำเรื่องค้างคาพวกนั้นให้สมบูรณ์ด้วยใช่ไหม แล้วฉันจะรู้ได้ยังไงว่า ชาติไหนๆ ฉันยังคาใจเรื่องอะไร”

ซาโดว์ดูลำบากใจขึ้นมาเล็กน้อย

“อืม...มันก็พูดยากตรงนี้แหละนะ นายจะไม่รู้หรอก แต่พวกเขาจะรู้เมื่อถึงเวลาของตัวเอง สรุปก็คือนายอาจจะเสียการควบคุมร่างของตัวเองชั่วคราวเมื่อพบกับสถานการณ์ที่จะแก้ไขสิ่งที่พวกเขายังค้างคาใจได้ แต่ไม่ต้องห่วงนะ แค่วัสดุของตัวเอง”

ถึงจะบอกว่าวิญญูณเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของเขา แต่การถูกแย่งร่างไปใช้ชั่วคราวก็ชวนให้รู้สึกแย่อยู่ดี อดีตจอมมารมองร่างเงาตรงหน้าและถามตรงไปตรงมาว่า

“แล้วนายล่ะ ซาโดว์ จะทำแบบนั้นเมื่อถึงเวลาด้วยใช่ไหม”

เขายิ้มรับ “ใช่...แต่เวลาของฉันจะมาถึงต่อเมื่อนายเคลียร์อีกสามคนนั้นเสร็จก่อน อีกลาวจริงๆ นั่นแหละ ที่แน่ๆ

นะ เซลริค ร่างของนายมันก็น่าเอ็นดูดีหรรอ แต่ว่ามันไม่ใช่สเปกฉันเลยอะ ไม่อยากใช้หรรอ”

“โอ้โห...ด่ากันไม่มีเกรงใจ นายกะฉันหน้าต่างกันตรงไหนล่ะ”

“ต่างสิ” ซาโดว์กอดอก “ร่างที่เห็นนี่นะ ฉันยืมมาจากเวลาปัจจุบัน ของจริงใช่แบบนี้ที่ไหน ถ้าต้องเป็นเจ้าเปี้ยกไปทั้งชาติ ฉันอึดอัดใจตาย ขอขอบคุณบรรพบุรุษมารร้ายที่บ้านดาลให้ร่างเดิมฉันสูงยาวเข้าดี”

“ปากดีไปเถอะ ตอนนี้ก็ตัวเท่ากันนั่นแหละ” เซลริคคอดค่อนแคะเล็กๆ ไม่ได้

หุดหิดเพีย! ลอกแบบร่างชาวบ้านมาใช้แล้วยังมีหน้ามาวิจารณ์อีก

ถึงจะดีเข้าจุต่อนจนเลือดอาบก็เถอะ...

ซาโดว์กลั่นหัวเราะกับท่ากัตพันกรอดๆ ของเซลริค ถึงยัวะแคไหน แต่ภาพที่เห็นก็เหมือนกระรอกหรือกระต่ายตัวเล็กๆ หูหางฟูซู่พ้อเท่านั้น ไม่น่ากลัวเลยสักนิด เขาเก็บคำแซวไว้ในใจแล้วเริ่มพูดเข้าเรื่องอีกครั้ง

“เออละ สองสามเรื่องที่ต้องบอกก็บอกไปหนึ่งแล้วคราวนี้เรื่องที่สอง...”

เซลริคเลิกหน้าบูดแล้วตั้งใจฟังคู่สนทนาของตน

ซาโดว์ตืดนิ้ว แล้วภาพ Contract Rings กับลูกเต๋าสามลูกที่เขาเรียงเกียจก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

“เกี่ยวกับพลังของนาย ในเมื่อเจ้าหมาป่าสวมแว่นอยากจะวิเคราะห์อย่างละเอียด นายเองก็ควรจะรู้หลักการไว้บ้างจะได้จำแนกประเภทพลังง่ายขึ้น”

“ยังงี้ก็ต้องใช้ลูกเต๋าเหรอ” เซลริคเอ่ยอย่างสิ้นหวัง

“ชาย...ต้องใช้” ชาโดว์รับรองด้วยเสียงกวนประสาท
“อย่างน้อยก็จนกว่านายจะแกร่งพอจะเรียกใช้พลังความสามารถทั้งหมดได้โดยไม่ต้องผ่าน Contract Rings ซึ่งก็จะเป็นตอนที่นายกางปีกได้สักสี่ปีก”

เส้นทางอีกยาวไกลเหลือเกิน...สงสัยต้องทำให้ชินกับ
ไอ้ลูกเต๋านี้ให้ได้

แม้ได้ยินเสียงเซลริคปลงตกในใจ ชาโดว์ก็อธิบายต่อ
โดยไม่หยุดแกลังร่างปัจจุบันของตนอย่างเคย

“Contract Rings เป็นช่องทางการใช้พลังที่ดีที่สุดในนาย
มีในช่วงแรก ถ้าให้แบ่งประเภทใหญ่ๆ ก็จะมี สกิลโจมตีทาง
กายภาพ อย่างทักชะอาวุธ ศิลปะการป้องกันตัว เวทมนตร์
โจมตี ป้องกัน รักษา กับดัก ลวงตา คุณลักษณะพิเศษอย่าง
โทรจิต หรือพลังเคลื่อนย้ายสิ่งของ แล้วก็...ความสามารถอื่นๆ”

“เดี๋ยวนะ อย่างอื่นพอเข้าใจแต่ อื่นๆ นี่มันอะไรนะ”

“ก็...อื่นๆ จริงๆ หลากหลายจนจัดเข้าหมวดไม่ได้”
ชาโดว์พูดพลางม้วนปลายผมตัวเองเล่น

“Contract Rings เป็นบันทึกสะสมความสามารถใน
ชาติที่ผ่านๆ มาของนาย ทั้งที่ฝึกใช้ ทั้งที่ถูกโจมตี และแอบ
ลักจามา แต่นายยังไม่มีสิทธิ์เลือกเอง อย่างที่บอกว่าจะต้องทน
ไปจนปีกงอกครบสี่ อ้อ...ลืมบอก แต่มบนลูกเต๋าสามลูกนั้น
นะ ถ้านายเก่งขึ้นแล้วแต่มมันจะเพิ่มขึ้นเองนะ”

“เหอะๆ ใจชื้นจัง หมายความว่าถ้าฉันทอยได้สกิล
ระเบิดตัวเอง นั่นก็อาจจะจะมีเลเวลเป็น 7-8 แทนที่จะเป็น 1-6
ได้สินะ”

“โอ๊ะอะ นายจะได้ดอกไม้ไฟดวงเบ้อเรอเลยละ” ร่าเงากล่าวเสียงแถมขึ้น ทั้งที่เรื่องมันไม่ชวนยิ้มออกสักกะติดสำหรับเชลริค

“ที่จริงใน Contract Rings ยังมีพลังพิเศษอีกหมวดที่นายต้องปลดล็อกให้ได้ก่อน”

“หือ?”

“ฉันเรียกหมวดนั้นว่า Demon King's Legacy หรือมรดกราชามาร เป็นความสามารถเฉพาะตัวที่มีแต่จอมมารเท่านั้นที่ใช้เป็น คนอื่นเรียนให้ตายก็ไม่มีหวัง มีแต่คาถาเลียนแบบ”

เชลริคนึกภาพตามแล้วเริ่มรู้สึกว่ มรดกชิ้นนี้ชักน่ารับกว่าอย่างอื่นนิดๆ

“ความสามารถเฉพาะตัวของจอมมาร จะปลดล็อกต่อเมื่อนายใช้ความสามารถจาก Contract Rings ครบห้าร้อยอย่าง”

“...”

“...เอ่อ ก็รู้ว่ามันเยอะ เพราะฉะนั้นมีโอกาสดึงเอามาใช้บ่อยๆ แล้วกันนะ มันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการต่อสู้ทั้งเรียกรวมพลอัตโนมัติ รักษาหมู่ ป้องกันหมู่ เพิ่มสถานะให้ลูกน้อง สร้างอาณาเขต สุดยอดทั้งนั้น”

“ห้าร้อยนะชาโด้...” เชลริคมินหัวตีบขึ้นมาทันที ทำไมในฝันเขาถึงยังปวดหัวได้นะ “เมื่อไรจะใช้ถึงเล่า”

“ก็ใช้บ่อยๆ สิ...มีอยู่ชาติหนึ่งนายยังบ้าพลังใช้ห้าร้อยอย่างได้ในสองสัปดาห์เลย”

“บ้าไปแล้ว!!!”

“ชาตินี้นั้นนายก็บ้านิดๆ จริงๆ แหละ” แทนที่จะขัด
ชาโดว์กลับเห็นด้วยเสียอย่างนั้น

เซลริคเสยผมด้านหน้าขึ้นอย่างหงุดหงิด ลำพังกษ์นั้ใช้
พลังพอว่า...แต่เขาไม่มีทางใช้พลังอะไรได้จนกว่าจะได้รับการ
ปลดผนึก ซึ่งต้องทำตามขั้นตอนที่ใครสักคนเพี้ยน วาง
เงื่อนไขให้ เขาต้องเป็นฝ่ายจูโรเซเสียอย่างเต็มใจ

ตัวเขานะเต็มใจอยู่แล้ว แต่ว่าสำหรับโรส...มันไม่
เป็นการเอาเปรียบเธอหรอกหรือ

ถึงจะห่วงใยเขาแค่ไหน แต่ต้องยอมให้เจ้าเปี้ยกอย่าง
เขาขโมยจูบเรื่อยๆ มันยุติธรรมแล้วหรือ

เสียงจึกจึกในลำคอตั้งมาจากร่างสีดำของเซลริค “นาย
นี่นะ...โง่หรือบื้อกันเนี่ย”

“?”

“อย่ามาทำไ้ บ่นเซปเปลิน ตอนที่นายกางปีกข้างแรก
ได้แล้วนะ แม่สาวคนนั้นงใจจูบนายเองทั้งที่นายพยายาม
ผลักไสให้เธอไปไม่ใช่เธอ จริงๆ นะ พยายามไล่เธอไป ทั้ง
ที่อยากให้อยู่ใจจะขาด นายเป็นอะไร พวกมาโซคิสม์ชอบ
ทำร้ายตัวเองอะนะ”

“ปากหรอนั่นนะ” เซลริคขบฟันกรอด แล้วจึงนึกได้
ว่า... “เดี๋ยว! นายรู้ได้ยังไง”

ชาโดว์ยิ้มชั่วร้าย “ก็เป็นเงาของนาย รู้เห็นทุกอย่างอยู่
แล้ว”

“...เสียมารยาทซะมิด”

“เรื่องของตัวเอง เสียมารยาทตรงไหน จุดสำคัญที่อยาก
จะให้นายอย่าพยายามลืมหือหนีจากความจริงที่ว่า โรเซเสีย

ไม่ได้แค่เป็นห่วงนายแบบเพื่อนเท่านั้น นายคิดว่าจูนนั้นเป็น จูบแบบเพื่อนหรือ”

ความทรงจำในวินาทีนั้นหวนกลับมา เซลริคหน้าแดง แล้วส่ายหน้าทันที

“ไม่เลย...”

“เห็นไหมล่ะ นายอาจจะเครียดเพราะรู้สึกว่าคุณเองไม่คู่ควร แต่จำไว้นะ...เรื่องแบบนี้มันไม่ใช่เรื่องที่ต้องเอาความเหมาะสมมาตัดสิน นายชอบเธอไม่ใช่หรอ คิดว่าเรื่องนี้นายจะแพ้คนอื่นหรือไง”

ถึงจะไม่ได้พูดแต่แน่นอนว่าคำตอบคือ “ไม่”

ซาโดว์มองสีหน้าจริงจังของเซลริคแล้วยิ้มน้อยๆ “หน้าตาแบบนั้นแหละดี หमतไปสองเรื่อง เหลืออีกหนึ่ง”

มือชาวซิดเลื่อนมาเคาะที่เท้าแขนแล้วเอ่ยเสียงดังฟังชัดว่า

“นายมีความสามารถพิเศษอีกหมวดที่แยกขาดจาก Contract Rings จะเรียกว่าเป็นความสามารถติดตัวก็ได้ มันเป็นมรดกจากชาติก่อน แต่ร่างกายของนายจะเลือกมาเองแบบสุ่ม นายได้นัยน์ตาสัจจะมาแล้ว และอนาคตก็คงได้อย่างอื่นมาอีก ดาบมารก็มีแล้ว แต่ยังต้องรวบรวมพลังอีกมาก”

อะไรนะ...ดาบมาร?

ซาโดว์ตาโต “อ้าว? นายไม่สังเกตหรอ สร้อยคอนั้นใจของขวัญวันเกิดที่สาวสวยคนนั้นให้นายนะ”

น่าแปลกที่แม้อยู่ในฝัน สร้อยเส้นนั้นก็ยิ่งห้อยอยู่รอบคอ เส้นหนึ่งสีดำห้อยจี้โลหะสีเหลืองแดงหล่อเป็นรูปดาบที่มีลายเกววัลย์หนามพันรอบด้ามดาบ ตรงกลางประดับ

อัณณณสีม่งเข้มจนเกือบเป็นสีดำ

“นี่นะเหรือ ดาบมาร...แต่...ดูยังงี้ก็สร้อยคอชัดๆ”

“ของชั้นดีเชียวนะ ญาณวิเศษของสาวน้อยนั่นสุดยอด โลหะเซเรเนียมทำให้อาวุธเติบโตตามผู้ใช้ได้ อัณณณสีมน้ำตาลฟาสต์ก็จะรวบรวมพลังความมืดเข้าช่วยให้ดาบเติบโต คงอีกสักพักกว่านายจะใช้มันได้ จำไว้ให้ดีแล้วกัน มีเพียงความสามารถติดตัวและดาบมารเท่านั้นที่นายสามารถใช้โดยไม่ต้องปลดผนึก แน่นอนว่าถูกตรวจจับได้เหมือนกัน แต่ยากกว่าพลังอื่นๆ”

เซลริคไล่ผิวเย็นๆ ของจี๋ห้อยคอ...หรืออัปเดตข้อมูลใหม่แล้วคือดาบมารอย่างใจลอย

ทำไมโรสถึงมอบมันให้เขากันนะ...

จะว่าไปเธอก็บอกเขาชัดเจนว่า อยากให้เขาเป็นจอมมาร ไม่เข้าใจเหตุผลของเธอเลย

ซาโดว์ฟังเสียงในใจของเซลริคเจี๊ยบๆ แม้นัยน์ตาจะฉายแววครุ่นคิดปนเศร้า แต่เขาก็ไม่พูดอะไรออกมา

โรเซเลียจะต้องเป็นคนบอกความจริงทั้งสิ้นกับเซลริคเอง นั่นเป็นกฎของเกมที่เทพเจ้าบ้าบองค์นั้นตกลงกับดาร์กเอลฟ์ ราชนิผู้บัลลังก์ทรราชไร้พ่าย แม้เงาอย่างเขาจะรู้ทุกเรื่องก็ไม่อาจปริปากบอกได้ทั้งหมด หากเขาพูดมากเกินไปผลร้ายจะตกอยู่กับตัวเซลริคเอง

ขอโทษนะ คูหู่ แต่นายต้องรอฟังจากปากเธอเอง เรื่องนี้นับบอกนายไม่ได้จริงๆ...

ดวงตาของซาโดว์ทอประกายวาววับเมื่อนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เขาลงจากเก้าอี้ เดินไปหาเซลริคพลางถามว่า

“ตกลงตอนนี้ นายก็ยังไม่พร้อมเป็นราชาแห่งความมืดใช่ไหม ยังไม่อยากเป็นจอมมารอยู่หรือเปล่า”

เซลริคขยับตัวอย่างอึดอัด ไม่อยากโกหก แต่ก็รู้ว่าพูดความจริงแล้วคงไม่สนใจใครหลายๆ คน

เขายังไม่รู้สึกรออยากเป็นจอมมารสักนิด...

ถ้าไม่นับว่าทำเพื่อช่วยเพื่อนๆ เขาก็ยังไม่เห็นเหตุผลอื่นอีก

เขาก็แค่อยากจะสู้เพื่อปกป้องตัวเอง และคนอื่นจนถึงที่สุดเท่านั้นเอง

ซาโดว์ยิ้มน้อยๆ “ฉันเข้าใจ นายยังไม่มีแรงกระตุ้นเท่านั้นเอง นายยังเห็นโลกน้อยอยู่ เตือนนายก็ตัดสินใจให้คำตอบฉันได้เองละ ส่วนตอนนี้...นี่ เอียงหุมาสิ”

เซลริคเอียงหูขวาไปให้อย่างว่าง่าย ซาโดว์ยิ้มเห็นเขี้ยว เสน่ห์แบบเดียวกับเขา แล้วกระซิบเบาๆ สองสามประโยค

ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตของเซลริคยิ่งเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ พอซาโดว์ผละร่างออกไป เขาก็ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ แล้วพยักหน้าหนักแน่นพร้อมประกาศว่า

“ได้! ฉันจะเป็นจอมมารให้ได้ สาบานเลย!”

“แหม...ไม่ไฟแรงไปหน่อยหรือ”

“นายน่าจะบอกฉันแต่แรกว่ามีเรื่องแบบนี้ด้วย” เซลริคเอ่ยเสียงเหมือนตำหนิเล็กๆ

ซาโดว์เกาหัว “นายนี่...ประหลาดชะมัด มีใครไฟแรงอยากเป็นจอมมารเพราะเหตุผลแค่นี้กัน”

“แค่นี้ที่ไหน เรื่องใหญ่นะเพ้ย!” เซลริคย้าหนักแน่น ดวงตาเป็นประกายวิบวับ “สำหรับฉันแค่หนึ่งเซนติเมตรก็

เยอะแล้ว นี่อาจจะสูงขึ้นพรวดๆ ได้อีกตั้งฟุตกว่า ทำไมจะไม่สนล่ะ เอาสิ ถ้าเป็นจอมมารได้แล้วจะสูงขึ้นละก็ โอเค!”

เฮ้ยๆ...แบบนี้จะดีหรือ ซาโดว์นึกในใจ แต่เขาก็ยกไหล่แล้วไม่วิพากษ์วิจารณ์

จะยังงี้ก็ช่างเถอะ ตอนนี้อยู่เซลริคก็มีแรงกระตุ้นที่ดีในการเป็นจอมมารเพื่อแก้คำสาปแล้ว

ส่วนเหตุผลจะเป็นอย่างไร...

ใครจะสนเล่า

และแล้ว เวลาที่ทุ่มก็มาถึง...

เซลริคหลบออกจากหอยอย่างทุลักทุเล เขาที่ยังเข้าเผือกอ่อนอยู่ข้างหนึ่งเดินเหินได้ตามปกติ แต่วิ่งเร็วๆ ยังไม่ไหว พอบวกดวงช่วยทำพิชเข้าให้ เขาจึงสะดุดล้มหน้าคะมำตรงหน้าห้องผู้ดูแลหอพักพอดีจนน่าสาปแช่ง ร้อนถึงอัซราเอลต้องรีบเปิดหน้าต่าง คว้างร่างเขากระโจนลงจากชั้นสามถึงพื้นในคราวเดียว

ท่านประธานเหน็บแวนตาไว้ที่กระเป๋าสีเสื้อ ใบหูหมาป่าปรากฏขึ้นบนเรือนผม

“เคย์เลน ปิดหน้าต่างแล้วรีบตามมานะ” เขาตะโกนทิ้งท้ายก่อนหอบเซลริคพาดบ่าเหมือนแบกกระสอบ และกระโจนข้ามลานกว้างหน้าหอพักไปทางห้องชมรม 66S อย่างรวดเร็ว

แม้จะถูกดันไม้โป๊ไม่ปะทะหน้าแยงจุมุก แต่การถูกมนุษย์หมาป่าพาวิ่งก็เกือบเป็นประสบการณ์ทำลายพอๆ กับการนั่งเครื่องเล่นหวาดเสียวในสวนสนุก ต่างกันแค่อย่างเดียว

ตรงที่ คงไม่มีเครื่องเล่นบ้ำที่ไหนผาดโผนได้ขนาดนี้

พอมาถึงห้องชมรมซึ่งมีโรเซเลียรออยู่ก่อนแล้ว เซลริค ก็นั่งลงหอบ หายใจแทบไม่ทัน สัญญากับตัวเองในใจว่า จะไม่พึ่งพาระบบขนส่งของอัสราเอลอีกหากไม่คอขาดบาดตาย

“คนอื่นละ” อัสราเอลถามหญิงสาว

โรเซเลียอ่านข้อความในกระดาดไนต์ไบเล็กแล้วบอกว่า “ไอริน เพรย์ แล้วก็เทลก้ากำลังมา เห็นว่ามีของต้องขนมาที่นี้ ชิโตรเนล่าถูกห้องพยาบาลเรียกตัวฉุกเฉิน คินนี่คงมาไม่ได้”

อัสราเอลเสยผมอย่างหงุดหงิด “เจ้าหัวแดงก็ถูกเรียกตัวเหมือนกัน”

การประชุมรอบดึกงวดนี้จัดขึ้นเพื่อเซลริค ดังนั้นโรเซเลียจึงใช้พลังของตัวเองสร้างม่านพลังและม่านพรางตารัศมีกว่าห้าเมตรได้ง่ายนิดเดียว เสียงกึ่งไม้เสียดสีดังขึ้นเหนือศีรษะ แล้วเธอก็ทั้งตัวลงมาพร้อมเสื้อคลุมดำสมกับเป็นแวมไพร์

“กระจายตัว สอดแนม และรักษาเขตแดน” ชายหนุ่มกระซิบ เสื้อคลุมดำแตกกระจายเป็นค้างคาวนับร้อยตัวบินฝ่าม่านพลังออกไปในความมืด

เขามองอัสราเอล โรเซเลีย เซลริค และเอ่ยเสียงจริงจังว่า

“คินนี่มีคนอื่นออกมาด้อมๆ มองๆ ข้างนอกมากเกินไปครับ ผมจะช่วยเรื่องกันคนออกไปให้ ถ้าเป็นคนธรรมดาคงไม่มีปัญหา”

“เป็นไปได้ยังไง เวลานี้หอบิดแล้วนี่” อัสราเอลขยับแว่นหน้าตาบั้งตึง “คนกลุ่มเดียวนอกจากอาจารย์กับนักการที่ออก

มาเฟ้น่ากลัวหลังเวลาหอบิดได้ ก็มีแค่กรรมการรักษาระเบียบเท่านั้น”

“กรรมการรักษาระเบียบก็ส่วนหนึ่ง ที่เยอะจริงๆ คินนี่คือพวกอาจารย์มากกว่า หลบแทบแยกว่าจะมาถึง” เคย์เลนซึ่งในที่สุดก็ตามมาถึงห้องชมรมเอ๋ยเบาๆ

“ไม่ปกติซะแล้ว” ประธานนักเรียนชักกังวล แต่ไหนแต่ไรมาถึงวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กจะขึ้นชื่อลือชาเรื่องการรับแต่เด็กมีปัญหา แต่ก็ไม่เคยมีปัญหาใหญ่โตถึงขนาดต้องระดมอาจารย์ออกมาเดินรอบเขตโรงเรียนกลางค่ำกลางคืนเช่นนี้

ดวงตาสีม่วงของโรเซเลียหริ่งอย่างไม่วางใจ มีสิ่งแปลกปลอมเล็ดลอดเข้ามาอยู่ในโรงเรียนแล้ว เธอสัมผัสได้ แต่มันเหมือนนกรู้ว่าในรั้วสถานศึกษาแห่งนี้มีทั้งอมนุษย์ ทั้งนักล่าปีศาจอยู่หลายคนเกินไปจึงกลบจิตเสียมิด เธอยังไม่ทันได้ข้อมูลอะไรก็ถูกปิดเส้นทางเข้าถึงตัวไปเสียแล้ว

ดังนั้นโรเซเลียในตอนนี้อึ้งรู้เท่าๆ กับคนอื่นว่ามีบางอย่างแทรกตัวเข้ามาในโรงเรียน แต่ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร และมีจุดประสงค์ใด

“บางที่เราควรจะเลื่อนการทดสอบไปก่อนไหมครับ” เซลริคถาม หลังอ่านสีหน้ากังวลของอัชราเอล และอาการหรีตาของโรเซเลียได้ชัดเจน เขารู้ว่าทั้งสองคนคงเดาได้ว่ามีเรื่องใหญ่

เลื่อนไปก่อนก็คงไม่เลว อัชราเอลไม่มีโอกาสได้พูดประโยคนั้น เพราะเสียงของเทลก้าดังขึ้นจากชั้นบนเสียก่อน

“ไม่ได้! นัดแล้วห้ามเลื่อน เรื่องข้างนอกนั่นฉันมีข้อมูลแล้วละ แค่เรื่องต้องสงสัยไม่ควรมีอาจารย์หรอก”

อันเดคสาวเดินลงบันไดมาส่งยิ้มสวยชวนใจเต้นให้
ทุกคนในห้อง

เอรูเทียถอนหายใจโล่งอกพลางถามว่า

“ตกลงเรื่องชนของเสร็จแล้วหรือครับ”

“เสร็จแล้วน่า พอมิไอรินนี้ทุกอย่างก็ง่ายไปหมดเลย ถึง
แวบมาที่นี่ได้ในพริบตาใจ ทุกคนขึ้นมาข้างบนดีกว่า เรามี
นวัตกรรมชั้นเยี่ยมนำเสนอละ”

เทलग้ายิ้มกว้างแล้วหมุนตัวขึ้นบันไดไป ชายกระโปรง
สั้นจับจีบสะบัดพลั่ว นับว่ายังดีที่เจ้าตัวสวมเลกกิ้งไว้จึงไม่เกิด
ฉาวกوابหวิว กระนั้นแวมไพร่หัวโบราณอย่างเอรูเทียก็อดจ้อง
อย่างไม่พอใจไม่ได้

เขารู้ว่าเทलग้ามีเรียวยาสวยน่ามอง แต่คนอื่นไม่จำเป็นต้อง
รู้ก็ได้ เธอควรจะระวังตัวมากกว่านี้สักหน่อย ไม่งั้นสักวัน
เขาอาจจะเผลอง้มคอไ้หนุ่มหน้าโง่สักคนที่จ้องเธอนานเกินไป
ก็ได้

แม้จะยังไม่อาจคาดเดาได้ว่า นวัตกรรมชั้นเยี่ยม ของ
เทलग้าคืออะไร แต่ก็ไม่มีใครอดออกที่จะเดินขึ้นชั้นสอง จะว่า
ไปการ “แวบ” มาที่นี่ในพริบตาก็ยังเป็นปริศนาอยู่ว่าใช้วิธีใด

เชลริคนึกเอาเองอย่างตื่นเต็นว่าคงเป็นพลังเทเลพอร์ต
ที่เลื่องลือมานาน

แต่อย่างว่าละนะ ไอรินเป็นแม่หมด เวทมนตร์คือความ
เป็นไปได้แทบไร้ที่สิ้นสุดสำหรับเธอ

ทว่านวัตกรรมชั้นเยี่ยมนั้น หาใช่คาถาหรือสิ่งประติษฐ์
ตระการตาใดๆ แต่เป็นกระจกโบราณขนาดส่องได้ทั้งตัว
แม้แต่คนที่สูงที่สุดในกลุ่มอย่างเคย์เลน

กรอบทองล้อมรอบบานกระจกทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าเป็นลายคลื่นทะเลที่ฝั่งเปลือกหอยเคลือบสีมุกลงไปอย่างใส่ใจ รายละเอียด ด้านบนบานกระจกมีรูปนางเงือกกางผม ในขณะที่ด้านล่างมีหอยมุกตัวใหญ่อ้าเปลือกออก โชว์ไข่มุกน้ำงามที่ถูกแทนที่ด้วยอัญมณีสีชมพูจางๆ เม็ดแข็ง

“สวยมากเลยใช่ไหมล่ะ” เทลก้าวตรวจกับกระจกบานนั้นเป็นของเธอเอง

ขณะที่เจ้าของกระจกตัวจริงอย่างแม่มดไอรีน ผู้สวมชุดนอนตัวยาวเหมือนหลุดออกมาจากหนังสือตำนานโบราณ บอกเพียงว่า

“ฉันสั่งมาจากตลาดมืดตั้งแต่รู้ว่าจะได้ห้องชมรมคะ โซคดีที่วางได้พอดี”

เฟรย์หัวเราะเบาๆ น่าแปลกที่แม้จะสวมแค่เสื้อยืดกับกางเกงนอน ไนต์แมร์ในร่างมนุษย์ก็ยังดูหล่อเหลาจนต้องเหลียวหลังมองซ้ำ

“โซคดี แล้วเราจะโดนเก็บค่าธรรมเนียมหรือเปล่าครับ”

แม่มดสาวถลึงตาใส่เขา และเปรยเสียงจริงจังว่า “ฉันไม่เก็บเงินค่ากระจกหรอกคะ แต่อยากขออนุญาตประธานชมรมเรื่องหนึ่ง”

“อะไรเหรอครับ” ประธานชมรมวิจัยจอมมารถามงๆ แม้ตำแหน่งประธานฯ จะยังแสงหลู แต่ตอนนี้คงต้องทนๆ ไปก่อน

นิ้วเรียบบางชี้ไปทางห้องเล็กทางขวามือของชั้นสองที่มีเพียงสองห้อง ห้องนั้นอยู่ตรงมุมแหลมของอาคารพอดี

“ฉันขอห้องนั้นไว้ใช้เก็บสินค้าในสต็อกหน่อยได้ไหมคะ

“แล้วจะอำนวยความสะดวกเรื่องสถานที่ฝึกฝนที่เหมาะสมให้”

“สถานที่ฝึก?”

แม่มดสาววางมือบนผิวกระจก คลื่นแผ่กระเพื่อมจากใต้ฝ่ามือขาว กระจายสั้นไปทั้งบานกระจกใหญ่ เงาสะท้อนบูดเบี้ยวของทุกคนในห้องกลายเป็นภาพใหม่ของห้องสี่เหลี่ยมขาวสะอาด เพดานสูง ไม่มีเครื่องเรือนแม้แต่ชิ้นเดียว

“ฉันเร่งสร้างไปหน่อย เลยยังไม่มีอะไรมาก แต่อนาคตถ้าใส่อาศัยอุปกรณ์เสริมกับพลังของมนุษย์ละก็ มันจะสร้างห้องฝึกฝนพิเศษได้ค่ะ”

เชลริคจิ้มผิวกระจกที่กลายเป็นสารหลุ่นๆ อย่างกล้าๆ กลัวๆ “เย็นแะ...ว่าแต่ เราเข้าไปได้หรือ?”

“ก็ต้องลองดู” โรเซเลียว่าพลางดันหลังเชลริคผ่านกระจกเข้าไปโดยเดินตามหลังไปติดๆ

เชลริคหายใจสะดุด รู้สึกเหมือนเพิ่งเดินผ่านม่านน้ำเย็นเฉียบ เขายังรู้สึกถึงอุณหภูมิร่างกายของโรส แต่ว่าห้องที่เขาอยู่นี้ไม่ใช่ห้องเดิมอย่างแน่นอน เขาอยู่ในห้องสี่ขาวโล่ง ไร้หน้าต่าง ไร้ประตู มองเพดานก็เห็นแต่เพดานสูงสีขาวโพลน เครื่องเรือนชิ้นเดียวในห้องคือกระจกเงาบานใหญ่ซึ่งเหมือนกับบานที่เดินผ่านเข้ามาทุกอย่าง

เขายังเห็นคนที่ไม่ได้ข้ามเข้ามาอยู่ด้านนอกด้วยซ้ำ

“สุดยอด” เชลริคโผล่หน้าออกไปยิ้มแผ่ โผล่เข้าโผล่ออกอย่างชอบใจ ดีชะมัดที่มีเวทมนตร์ในโลก!

“เป็นคาถาสายมิติที่ใช้กระจกเป็นสื่อกลาง เชื่อมต่อได้แนบเนียนมากจริงๆ ค่ะ” โรเซเลียออกปากชม ไอรีนค่อมศีรษะรับ

“ขอบคุณค่ะ ไม่คิดว่าช่องมิติที่ประมวลไว้สำหรับเป็น
โกดังเก็บของในอีกยี่สิบปีข้างหน้าจะมีประโยชน์ตอนนี้”

ยี่สิบปี...

พวกแม่ค้ามนตราเนี่ย วางแผนธุรกิจกันไกลถึงขนาดนั้น
เชียว

“สรุปว่ายังไงคะ ประธานชมรม” ไอรินถามอีกครั้ง
เซลริคยิ้มร่า “ตกลงครับ แค່ห้องห้องเดียวไม่มีปัญหา
อยู่แล้ว”

“ขอบคุณค่ะ จะบริหารจัดการติดตั้งอุปกรณ์อื่นให้เรียบร้อย
ภายในสัปดาห์นี้ค่ะ” เธอเหลือบมองอัชราเอลที่ยืนตะลึง
ตาค้างตั้งแต่เมื่อกี้ แล้วพูดเสียงเดาอารมณ์ไม่ออกต่อ

“ทางเข้าออกมีอยู่หลายทาง แต่ที่ฉันแนะนำให้ใช้คือ
กระจกโบราณในห้องประธานนักเรียน กับกระจกเรียบๆ ใน
ห้องเก็บของชั้นสองของอาคารสายสามัญ ที่สำคัญ...”

เธอจ้องเขาด้วยสายตาอาฆาตและบอกชัดถ้อยชัดคำว่า

“อย่าทำแตกเด็ดขาด กระจกเหล่านี้ต้องเป็นกระจก
โบราณ หรือกระจกที่มีคุณภาพชั้นเลิศเท่านั้นจึงจะใช้เป็นทาง
ผ่านเข้าออกของคาถาเชื่อมมิติได้ บานหนึ่งแพงมากๆ ดังนั้น
หากใครทำพังแล้วไม่จ่ายเงินค่าเสียหาย ฉันจะสาปสั่งสอน
คนคนนั้น คาถาของฉันร้ายแรงแค่ไหน ถ้ามประธานนักเรียน
ได้ค่ะ”

สายตาอีกห่าคู่มองอัชราเอลเป็นตาเดียว หมาป่าหนุ่ม
แค้นเสียงคำรามในลำคอเบาๆ “ฉันซื้อใช้ให้แล้วไง”

“คุณภาพมันแย่เกินไปค่ะ เห็นแก่ที่คุณพยายามซดใช้
แล้ว ฉันเลยสาปคุณแค่สามชั่วโมงบนเรือบินยังงี้ละคะ”

“ไม่ขำเลยนะคำสาปแบบนี้ละ” อัสราเอลดูโมโหเดือด
ผิดวิสัย

เฟรย์จึงถามขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็นเต็มขั้นว่า
“อย่างนั้นนายโดนสาปอะไรนะ เป็นลูกหมาเหรอ”

ประธานนักเรียนหน้าบึ้ง “เป็นลูกหมายังดีซะกว่า ผัน
ร้ายชัดๆ”

ไม่รู้ทำไมตอนนั้นอยู่ๆ คำบรรยายสาวในฝันของเรน-
ฟอร์ดถึงผุดขึ้นมาได้

ผู้หญิงผมยาวสีน้ำตาลทราย ตัวสูง สวมแว่นตากรอบ
เหลี่ยม หน้าไม่คุ่น ใส่เครื่องแบบนักเรียนชาย และรองเท้า
ใหญ่เกินตัว ที่สำคัญคือ หุ่นดินระเบิด

เขาไม่เคยพบผู้หญิงคนนั้น แต่ว่า...

เชลริคจ้องอัสราเอลเขม็ง อืม...จะใช้เหรอ คิดไปเองละ
มั้ง แค่นี้ผมกะทรงแว่นระบุตัวบุคคลเป๊ะๆ ได้ที่ไหน แถมคิด
ภาพคู่กัดพบกันขณะที่ฝ่ายหนึ่งโดนสาปเป็นผู้หญิง และอีก
คนก็สปาร์กเข้าให้เต็มเปา คงเป็นฝันร้ายชัดๆ

ใช่ไม่ใช่ไม่รู้หรอก และไม่กล้าถามแม่มด หรืออัสราเอล
เองด้วย แต่ถ้าใช่ละก็...

คาถาของไอรินก็สยองเกินไปแล้วละ สยองจนตั้งคดี
ประจำชมรมวันนี้ได้เลย *อย่าทำให้แม่มดโกรธ*

เพื่อไม่ให้เสียเวลามากกว่านั้น ทุกคนก็แห่แหนผ่าน
กระจกเข้าไปในห้องสีขาว ไอรินชี้ให้ดูอัญมณีสีชมพูตรงกรอบ
ทองด้านล่าง และบอกว่า

“ถ้าจะล็อกห้องไม่ให้คนนอกเข้าละก็ให้กดตรงนี้หนึ่ง
ครั้ง” พุดพลางเธอก็สาธิต ลูกแก้วเปลี่ยนเป็นสีม่วงอมน้ำเงิน

ทันที

“ถ้าอยู่ในโหมคนี่เมื่อไร จะเข้าได้เฉพาะพวกเราเท่านั้น ถ้าไม่ได้ปิดไว้ คนที่มีเวทมนตร์อาจจะแอบมาใช้ได้ ขอให้ระมัดระวังด้วยนะค่ะ”

เอรูเทียเดินมองโน่นนี้อย่างสนใจเต็มที่พักหนึ่งก่อนทักขึ้นว่า

“ในมิติแยกนี้ จะไม่มีใครตรวจจับพลังของพวกเราได้ใช่ไหมครับ ต่อให้ซัดกันจนระเบิดไปข้างก็ไม่มีใครรู้”

“ใช่ค่ะ โอกาสที่จะถูกจับได้เป็นแค่ 0.0001% เท่านั้น” ไอรินลูบผนังห้องพลังงานยี่มน้อยๆ “ต้องมีพอมดแม่มดที่เป็นผู้เชี่ยวชาญคาถาสายมิติจริงๆ ซึ่งปัจจุบันมีแค่สามคนในโลกเท่านั้นค่ะ”

เซลริคถอนหายใจอย่างโล่งอก แบบนี้โอกาสถูกจับได้ก็คงต่ำมาก หมายความว่าถ้าฝึกฝนเท่าไรก็ได้สินะ

“มีเงื่อนไขไหมคะ” โรเซเลียถามขึ้นราวกับได้ยินสิ่งที่อดีตจอมมารคิด “การอยู่ในห้วงมิติชานานานๆ ไม่น่าจะปลอดภัยนัก”

“ใช่แล้วละ” คราวนี้คนพูดกับเป็นเอรูเทีย “แวมไพร์ก็เคยใช้ห้วงมิติพิเศษเหมือนกัน แต่ต้องเลิกไปเพราะในนั้นมี ความผันผวนของเวทมนตร์สูงมาก แวมไพร์อยู่ในนั้นได้อย่าง เก่งไม่ถึงชั่วโง่ แต่มนุษย์อยู่ได้นานกว่านั้นหน่อย”

“ไม่เกินไปชั่วโง่ค่ะ” ไอรินสรุป “หากเกินกว่านั้น ร่างกายจะเริ่มเสื่อมสภาพ เพราะทุกคน ณ ที่นี้มีสภาพร่างกายแตกต่างกัน ขอให้รู้ว่าเมื่อไรที่เริ่มหายใจไม่สะดวก หน้ามืดตาลาย ตอนนั้นคือขีดจำกัดค่ะ ให้ออกไปข้างนอก

ทันที”

เชลริคอดเสียตายนิดๆ ไม่ได้ แต่ว่าก็คงเป็นธรรมดาของโลกนั่นแหละ ของดีไปเสียทุกอย่างมันมีที่ไหนเล่า

หลังอธิบายการใช้ห้องเบื่องต้นแล้ว ไอรีนก็ถอยให้อัซราเอลรับช่วงต่อ เขาพกสมุดเล่มหนาพร้อมดินสอติดตัวมาด้วย พร้อมเต็มที่จะจดข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์ อมนุษย์ทุกคนที่เหลือถอยไปนั่งรวมกันหน้ากระจก เว้นไว้แต่อัซราเอลที่ยืนสังเกตการณ์ระยะประชิด และโรเซเลียที่ยืนอยู่ข้างเชลริคตรงใจกลางห้อง

“พร้อมแล้วก็เชิญเลย” อัซราเอลเอ่ยเสียงไร้อารมณ์

เชลริคกลืนน้ำลายพลางหันมองเพื่อนๆ ที่จ้องเขากับโรเซเลียตาแป๋ว คาดหวังจะดูฉากโรแมนติกสดๆ กันเต็มที่ที่เขายกมือกำยหน้าผากแล้วบอกเสียงดังว่า

“มองแบบนี้ใครจะไปได้ล่ะครับ!”

“นิดเดียวเอง” เทลก้าทำตาละห้อย

“ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร” เอรุเทียเอ่ยหน้าตาเฉย

“ผมก็อยากเห็น” เฟรย์ยิ้มกะล่อน

เคย์เลนไม่ออกความเห็น แต่นั่งเฝ้าคามองอย่างตั้งใจเต็มที่ ส่วนไอรีนแม้สีหน้าไม่ยินดียินร้ายก็ยังนั่งอยู่หน้าสุด...

เยี่ยมไปเลย...รักทุกคนจัง

เชลริคฉุนขึ้นมานิดๆ โรสยิ้มบางแล้วขยิบตาให้ เขาเห็นสะเก็ดพลังเวทแตกเปรี๊ยะอยู่ที่ปลายนิ้วของเธอที่ถูกร่างเขายังเป็นมุกอับ ก่อนจะยิงคาถาใส่กำแพงเสียงดังลั่น

พอทุกคนหันขวับไปดู เชลริคก็เงยหน้าขึ้นจุมพิตโรเซเลียจะบอกว่าเขาเชื่อก็คงเป็นส่วนหนึ่ง แต่หงุดหงิดนิดๆ

มากกว่า

สำหรับเขา มันไม่ใช่แค่การปลดผนึก การจับสำคัญมากมายกว่าเพียงริมฝีปากสัมผัส มันมีความหมายมากกว่านั้น และเขายังไม่ต้องการให้ใครมาเห็น

เสี้ยวดำมืดที่เซลริคไม่สำเหนียกมาก่อนว่ามีอยู่ในร่างตนเอง ร่ำร้องให้เขาประกาศตัวเป็นเจ้าข้าวเจ้าของโรเซเลียคอร์วินัส

จะไม่ยอมยกให้ใคร ไม่ยอมให้ใครยื้อแย่งไป เธอเป็นของเขา เป็นของเขาเพียงผู้เดียวชั่วกัลปาวสาน เขาจะไม่ยอมปล่อยมือเธอ

เว้นแต่เธอเลือกเดินจากไปด้วยตัวเอง

ดวงตาของเซลริคกลายเป็นสีแดงเข้ม พลังเวทกลุ่มใหญ่ขมวดรวมตัวกันเป็นปึกใหญ่เพียงข้างเดียว วงแหวนทองสามชั้นหมุนวนรอบร่างเล็กเหมือนวงแหวนดาราศาสตร์ขนาดยักษ์

เสี้ยววินาทีที่เซลริคหันมองเพื่อนร่วมชมรมทุกคนในสภาพปลดผนึกเป็นครั้งแรก ความรู้สึกหนึ่งก็ไหลเข้ามาในร่าง เหมือนกับเงาที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาช้าๆ และกลืนกินทุกสิ่งอย่าง ความยำเกรงที่ไม่เคยมีมาก่อนแล่นพลา้นขึ้นสู่สมองและหัวใจ

ตราประทับราชามารบนร่างร้อนวาบ จากที่เคยนึกว่าเป็นการประทับตราตามธรรมเนียม ตรานั้นกลับปรากฏขึ้นมาบนเนื้อหนังราวกับพร้อมประกาศว่า ต้องมอบความเคารพแต่ผู้ใด

เซลริคสุดหายใจเข้าเต็มปอด พยายามรั้งความรู้สึกรุนแรงที่ยังไม่คุ้นเคยให้เข้าที่ นี่คงเป็นสิ่งที่ชาโดว์เตือน ใน

สภาวะปลดผนึก เขาก้าวข้ามเขตแดนมนุษย์สู่ภาคปีศาจของตนเอง หากไม่เอาชนะสัญญาณปีศาจ เขาก็จะถูกกลืนกินเสียเองและกลายเป็นปีศาจของจริง

“ใจเย็นๆ” มือนุ่มของโรสวางลงบนไหล่ทั้งสองข้างของเขา ความอบอุ่นแผ่ผ่านผิวหนังไปจนถึงจิตวิญญาณ และอสุรกายก็สงบลง มันเชื่องกับเธอย้ายดาบ ยอมประสานจนสนิทกับความรู้สึกนึกคิดของอดีตจอมมาร

เชลริคลืมตาขึ้น ขยับมือเข้าออกซ้ำๆ

เขายังเป็น เชลริค เรมิ่งตันอยู่ ยังไม่กลายเป็นอย่างอื่น อดีตจอมมารผ่อนลมหายใจออกแล้วหันมาขอบคุณโรส พร้อมรอยยิ้มสวยที่สุดที่เขา มี

“ขอบคุณนะโรส สงบลงแล้วละ”

เขาหันกลับมาหาเพื่อนๆ คนอื่น พลังยืมน้อยๆ

“นี่คงเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นผมในสภาพปลดผนึกแล้ว นิสัยอาจจะเพี้ยนไปบ้าง แต่ผมมั่นใจพอควรว่าควบคุมได้ ไม่ต้องห่วงนะครับ ยังไงก็ยังเป็นจอมช่วยคนเดิม นอกจากคำสาปหายไปแล้ว ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง”

ช่วงเป็นปราชัยของจอมมารที่ถ่มตนเหลือเกิน แต่ก็สลายความตึงเครียดเมื่อครู่ลงไปได้มาก เชลริคอธิบายข้อมูลเท่าที่รู้มาจากซาโดว์ทั้งหมดให้อัซราเอลและคนอื่นๆ ฟัง เขายังรักษาสัญญาเรื่องที่จะซ่อนตัวตนของซาโดว์ไว้เป็นความลับ จึงแต่งเรื่องโกหกไปว่าผืนเองเป็นตุเป็นตะ

“เป็นผืนที่ทฤษฎีแน่นมากจริงๆ” อัซราเอลไม่ติดใจสงสัย

เชลริคพยายามบังคับตัวเองให้สบตาโรเซเลีย และยิ้มไว้พิชสงเหมือนกระรอกตัวเล็กๆ เป็นน้องกระต่ายตาใสๆ ผม

ไม่ได้โกหกนะ เชื้อผมเถอะๆ

ในที่สุดโรสก็เลิกสงสัยเขา และเริ่มบอกข้อมูลเชิงลึกที่ตนรู้ให้คนอื่นฟังบ้าง เซลริคนึกขอโทษของโพบในใจซ้ำๆ เขาไม่เคยโกหกโรสเลย หรือถึงโกหกเธอก็จับได้จนเขาต้องสารภาพเสมอ แต่กับเรื่องนี้ไม่เหมือนกัน ลีกลงไปในหัวใจเขารู้เช่นเดียวกับที่ซาโดว์รู้

ตัวตนของซาโดว์ เงามองเขา และเกาะทรายแก้วกลางทะเลสีดำต้องเป็นความลับ

เป็นความลับที่ไม่มีวันแพร่พราย หาไม่แล้วเขาารู้สึกได้ว่า สิ่งทีรออยู่ปลายทางคงมีแต่ความพินาศย่อยยับ โลหิตและน้ำตา

“สรุปว่าเจ้าวงแหวนสามวงนี้คือ Contract Rings
วงแหวนพันธสัญญา ที่บันทึกความสามารถที่ผ่านๆ มาในชาติก่อนของนายมารวมกัน”

อัสราเอลสรุปผลให้เซลริคฟังเผื่อมีอะไรต้องแก้ไขอีกรอบอย่างซ้ำๆ

“วงใหญ่ที่สุดคือ บันทึกความสามารถ ส่วนวงกลางคือเวลาที่ใช้งานได้ และวงสุดท้ายคือเลเวลของพลังที่จะได้รับถูกต้องไหมครับ”

เซลริคพยักหน้ารับ เริ่มรู้สึกว่าเวลาที่เขาไม่อยากจะให้มาถึงกำลังใกล้เข้ามาทุกทีๆ

อัสราเอลขอให้คนอื่นนอกจากตนเอง ผู้รับผิดชอบเรื่องการค้นคว้าวิเคราะห์ความสามารถของเซลริค นั่งดูและฟังไปด้วย แต่ห้ามป่วนเพราะเวลานี้น้อยนัก จะเสียไปกับเรื่องนอก

แผนเยอะเกินไปไม่ได้

กระนั้นเฟรย์ก็ยกมือหกราแล้วถามขึ้นว่า

“การปลดผนึกครั้งหนึ่งอยู่ได้นานเท่าไรหรือครับ”

อัซราเอลขมวดคิ้ว เซลริคกะพริบตาปริบๆ ตอบไม่ได้
แต่โรเซเลียตอบทันทีว่า

“ขึ้นอยู่กับปริมาณพลังที่ใช้ค่ะ ครั้งแรกสุดจะได้แค่สอง
หรือสามนาที่ แต่ต่อไปจะนานขึ้นเรื่อยๆ สูงสุดอาจจะได้สัก
สิบนาที่”

“สิบนาที่...” เทลกำหน้าเหยเก “สู้กันจริงๆ ละก็ มัน
จะไม่จบในสิบนาที่นี้สิ”

เซลริคยิ้มนั่งสนับสนุนหญิงสาวว่า “คิดอย่างนั้น
เหมือนกัน นอกจาก Contract Rings แล้ว ฉันก็คงต้องฝึกใช้
ความสามารถอื่นด้วย ไม่อย่างนั้นเกิดหมดเวลาจริง ละนะ”

อัซราเอลกระแอมเบาๆ รับผิดชอบต่อสนทนาก่อนจะยียด
ยาวไปไกล

“เอาละ ขีดจำกัดก็รู้แล้ว แต่ตัวหนังสือบนวงแหวนเล็ก
มาก อาจจะต้องให้ทดลองใช้ดูก่อนแล้วบันทึกเอาไว้ที่ละอัน
ปกติใช้พลังยังงัยหรือเซลริค”

เฮ้อ...

เซลริคถอนหายใจ รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงเพลงสวดศพ
บรรเลงขึ้นเป็นเพลงประกอบฉากทันที เขาไม่อยากให้ใครเห็น
วิธีเลือกสกิลจอมมารเลย แม้แต่เจ้าตัวยังรับไม่ได้เลย อนาคต
จิตจริงๆ

เขากางมือขวาออกตั้งจิตเรียกอุปกรณ์สำคัญ

ริ้วคันสีตำรวมตัวกันเหนือฝ่ามือเขา ขมวดรอบตัวกัน

และวัตถุเล็กๆ สามชิ้นก็ตกลงมากลางฝ่ามือ

อัชราเอลขยับแว่นอย่างงงงวย คนที่เหลื่อกรูกันเข้ามา ดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น ของชิ้นเล็กสามอันนั้นเล็กเกินกว่าจะทันดูให้ชัดว่าเป็นอะไร

พอมองใกล้ๆ เท่านั้นเอง จึงเห็นว่า แท้จริงแล้วมันคือ...

ลูกเต๋าสีดำสามลูก

ไม่มีแสงเรืองรอง ไม่มีไอเวทมนตร์ ไม่มีเอฟเฟกต์ประหลาด ความพิเศษใดๆ นอกจากข้อเท็จจริงที่ว่ามันปรากฏมาจากอากาศอันว่างเปล่าแล้ว มันก็เป็นแค่...

ลูกเต๋าคอกหน้าสีดำ สามลูก

“.....” สมุนจอมมารเบอร์หนึ่งเงิบ

“.....” เบอร์สองอิงยังจ้องตาค้าง

“.....” เบอร์สามเบิกตาโตอย่างแทบไม่อยากจะเชื่อ

“...” เบอร์สี่จ้องมองอย่างสิ้นศรัทธา

“เราจะเล่นไฮโล หรือโมโนโพลีล่ะ”

“ขอไฮโลได้ไหม เดี่ยวเอาขามาให้...”

โชคยังดี (?) ที่เบอร์สี่กับห้า เทลกำกับเฟรย์ ยังเหลืออารมณ์ขัน

“นายลอร์ดฉันเล่นหรือเปล่า...” อัชราเอล สมุนเบอร์หนึ่งเสียงดู หูทางเขี้ยวเล็บโผล่ออกมาครบถ้วน

“เปล่า...” เซลริคได้แต่ตอบเสียงอ่อย “ก็รู้ว่ามันน่าจะมีแต่ไอเทมก๊องแก้ง แต่มันก็ใช้ได้ละ”

“อย่าบอกนะว่าวิธีเลือกสกิลคือ...” เทลกำเริ่มเดา ดูตื่นเต้นขอบใจมากกว่าผิดหวังเหมือนไอริน

“ครับ...ทอยสุ่มเอา สีขาวคือความสามารถ สีฟ้าเลเวล

สีแดงระยะเวลา” เซลริคตอบ เขาเห็นเคย์เลนยังมองลูกเต๋า
ตาข้างเหมือนถูกหยุดเวลา

เออ...รู้ว่าน่าผิดหวัง แต่ว่านะ ใ่วว่าเขาอยากให้มัน
ออกมาเป็นรูปร่างนี้เสียเมื่อไร ถ้าเปลี่ยนได้ก็คงเปลี่ยนแล้ว
แต่ถ้าเปลี่ยนแล้วเกิดได้สล็อตแมชชีนมาแทนละ เขา
จะทำยังไง

เวลาเป็นเครื่องเยียวยาที่ทรงคุณภาพ และสติอันมั่นคง
ก็จะช่วยเร่งให้ทุกสิ่งดีขึ้นอย่างรวดเร็ว

ไม่ช้าอัสราเอลก็ใจเย็นลงเป็นประธานนักเรียนคนเดิม
ได้อย่างน่านับถือ ตอนนี้เขาไม่เก็บหูเก็บหางแล้ว เนื่องจาก
ท่าทางเก่งกันชาตเป็นรูเรียบร้อย จะให้เดินกันเย็นท่ามกลาง
หมู่เรียนหญิงเป็นสิ่งที่สุภาพบุรุษไม่พึงกระทำอย่างยิ่ง

“โอเค...ลูกเต๋า” หมาป่าหนุ่มทำเสียงเหมือนจะตาย
“ทอยเลย อยากรู้เหมือนกันว่าจะมีอะไรออกมาบ้าง”

เซลริคเหลือมมองโรเซเลีย เธอไขว้นิ้วให้เขาโชคดี เช่น
เดียวกับเคย์เลนที่ในที่สุดก็หายแข็งแกร่ง และยิ้มให้กำลังใจมา
แต่ไกล

ขอบคุณครับ ขอบคุณ อยากได้สุดๆ เลย สิ่งที่เราเรียกว่า
โชคเนี่ย

เด็กหนุ่มกลับใจก่อนจะปล่อยลูกเต๋าลงพื้น ภาวนาจาก
ใจให้ผลลัพธ์ไม่ทุเรศจนเกินไปนัก